

Univerzita Palackého v Olomouci

Fakulta tělesné kultury

Fakulta
tělesné kultury

**POSOUZENÍ PRAKTIKANTA VEDOUCÍM EDUKÁTOREM NA
PRŮBĚŽNÉ PEDAGOGICKÉ PRAXI V LETECH 2018–2019**

Bakalářská práce

Autor: Jana Kudličková

Studijní program: Tělesná výchova a sport pro vzdělávání se specializacemi

Vedoucí práce: doc. PhDr. Zbyněk Svozil, Ph.D.

Olomouc 2024

Bibliografická identifikace

Jméno autora: Jana Kudličková

Název práce: Posouzení praktikanta vedoucím edukátorem na průběžné pedagogické praxi v letech 2018-2019

Vedoucí práce: doc. PhDr. Zbyněk Svozil, Ph.D.

Pracoviště: Katedra společenských věd v kinantropologii

Rok obhajoby: 2024

Abstrakt:

Tato práce se zaměřuje na analýzu praxí studentů na Univerzitě Palackého v Olomouci, konkrétně na Fakultě tělesné kultury. Hlavním cílem je analyzovat výsledky praktikantů v rámci tréninkových jednotek a dalších aktivit v letech 2018 až 2019.

V první části práce je podrobně rozebrána odborná příprava z teoretického hlediska. Ve druhé části jsou analyzovány dokumenty, které slouží jako podklady pro tuto bakalářskou práci. Tyto dokumenty jsou detailně zpracovány do tabulek a na základě jejich výsledků byly vytvořeny grafy, jež ilustrují četnost a typy praxí vykonaných na Fakultě tělesné kultury. Dílčími cíli této práce jsou analýza prostředí vykonávání pedagogické či edukační praxe, dále hodnocení praktikantů vedoucími edukátory na pedagogické praxi a v neposlední řadě osobní hodnocení vlastní činnosti praktikantů na pedagogické praxi.

Klíčová slova:

Pedagogická praxe, student, obor, klub, stáž, analýza, sportovní trénink, volný čas

Souhlasím s půjčováním práce v rámci knihovních služeb.

Bibliographical identification

Author: Jana Kudličková
Title: Evaluation of the Trainee by the Lead Educator during Continuous Teaching Practice from 2018 to 2019
Supervisor: Doc. Zbyněk Svozil, Ph.D.
Department: Department of Social Sciences in Kinanthropology
Year: 2024

Abstract:

This thesis focuses on the analysis of student internships at Palacký University in Olomouc, specifically at the Faculty of Physical Culture. The main objective is to analyze the results of trainees in training sessions and other activities from 2018 to 2019.

The first part of the thesis thoroughly examines the professional preparation from a theoretical perspective. The second part analyzes the documents that serve as sources for this bachelor's thesis. These documents are meticulously processed into the tables, and based on their results, graphs have been created to illustrate the frequency and types of internships conducted at the Faculty of Physical Culture.

The partial objectives of this thesis include analyzing the environment in which educational practice is carried out, evaluating trainees by leading educators during their teaching practice, and, last but not least, the personal assessment of the trainees' activities during their teaching practice.

Keywords:

pedagogical practice, student, field, club, practical training, analysis, sport training, leisure time

I agree the thesis paper to be lent within the library service.

Prohlašuji, že jsem tuto práci zpracovala samostatně pod vedením doc. PhDr. Zbyňka Svozila, Ph.D., uvedla všechny použité literární a odborné zdroje a dodržovala zásady vědecké etiky.

V Olomouci dne 8. července 2024

.....

Děkuji vedoucímu práce panu doc. PhDr. Zbyňku Svozilovi, Ph.D., za jeho odbornou pomoc a vynikající vedení při vypracování této bakalářské práce. Jeho odborné rady, trpělivost a ochota sdílet své znalosti mi byly velkou inspirací a klíčovým faktorem k úspěšnému dokončení této práce. Děkuji mu za cenné poznatky, které mi poskytl, a za jeho podporu po dobu studia.

OBSAH

Obsah	7
1 Úvod	9
2 Přehled poznatků	10
2.1 Terciální vzdělávání a odborná praxe	10
2.2 Definice pedagogické praxe	12
2.2.1 Cíle pedagogické praxe a úkoly praktikanta	13
2.2.2 Jaké dovednosti by měl student na praxi získat	14
2.3 Definice sportu, sportovní trénink a stavba sportovního tréninku.....	16
2.3.1 Tréninková jednotka	19
2.3.2 Řízení sportovního tréninku.....	22
2.4 Volný čas a volnočasové aktivity (zájmové činnosti)	22
2.5 Rozdíl mezi pojmy „sportovní trénink“ a „volnočasové aktivity“	26
3 Cíle	27
3.1 Hlavní cíl	27
3.2 Dílčí cíle.....	27
3.3 Výzkumná otázka	27
4 Metodika.....	28
4.1 Způsob a metoda sběru dat.....	28
4.1.1 Metoda sběru dat	28
4.2 Analýza dokumentů	28
4.3 Zpracování dat	29
4.4 Posouzení praktikanta na edukační praxi vedoucím edukátorem.....	30
4.5 Osobní hodnocení praxe praktikantem.....	31
4.6 Výkaz edukační praxe.....	32
4.7 Charakteristika sledovaného souboru	33
5 Výsledky.....	34
5.1 Výběr instituce pro vykonání praxe	34
5.2 Hodnocení praktikantů vedoucími edukátory na pedagogické praxi	36
5.2.1 Procentuální vyjádření jednotlivých 21 otázek z dokumentu	37

5.2.2	Procentuální úspěšnost muži/ ženy.....	37
5.2.3	Procentuální vyjádření splnění úkonů na pedagogické praxi	39
5.3	Osobní hodnocení vlastní činnosti praktikantů na pedagogické praxi.....	47
5.3.1	Procentuální vyjádření všech otázek jednotlivých studentů na praxi	48
5.4	Rozdíly mezi Osobním hodnocením praxe praktikantem a Posouzení praktikanta vedoucím edukátorem na edukační praxi	55
5.5	Limity práce	56
6	Závěry	57
7	Souhrn.....	59
8	Summary	60
9	Referenční seznam	61
10	Přílohy.....	63
10.1	Příloha č. 1 Písemná příprava.....	64
10.2	Příloha č. 2 Posouzení praktikanta na edukační praxi	66
10.3	Příloha č. 3 Osobní hodnocení praxe.....	68
10.4	Příloha č. 4 Výkaz edukační praxe	70

1 ÚVOD

Odborná praxe, jako nedílná součást učitelského vzdělávání, by měla být považována za vrcholný bod přípravy na budoucí povolání. V tomto procesu hraje klíčovou roli vysoká škola, která představuje nejvyšší pilíř vzdělávání a poskytuje studentům potřebné znalosti a dovednosti pro jejich budoucí kariéru. Studenti jsou při vzdělávání podporováni individuálními plány, které je mají připravit na náročné povolání a zajistit jim dostatečnou odbornou přípravu prostřednictvím praxe v různých oblastech.

Praxe, kterou studenti absolvují během svého studia, je klíčovým faktorem pro jejich profesní rozvoj. Zjištění naznačují, že přibližně polovina studentů vysokoškolského vzdělání již absolvovala odbornou praxi, zatímco jen malá část z nich měla možnost získat odbornou praxi již během středoškolského studia.

Pedagogická praxe představuje praktickou fázi vzdělávacího procesu, během které studenti získávají relevantní zkušenosti a dovednosti potřebné pro svou budoucí profesní kariéru jako pedagogové či učitelé. Tato fáze je často realizována přímo ve vzdělávacích institucích, jako jsou školy, což umožňuje studentům aplikovat teoretické poznatky a metody získané během studia v reálném vzdělávacím prostředí. Pedagogická praxe může zahrnovat plánování a realizaci výuky, aktivní interakci se žáky, hodnocení jejich pokroků, spolupráci s kolegy a další důležité aspekty pedagogické činnosti. Tato praxe je klíčovým prvkem ve formaci budoucích pedagogů a významně přispívá k jejich profesnímu růstu a připravuje je na úspěšnou pedagogickou dráhu.

V této práci se okrajově zabývám odbornou praxí, kterou následně doplňuji detailním vymezením pojmu pedagogická praxe, jež je ústředním tématem této bakalářské práce. Postupně se dotýkám témat, které souvisí s tělovýchovou jako jsou sport či tréninková jednotka či volnočasové aktivity. Hlavním cílem mé bakalářské práce je analyzovat výsledky úspěšnosti praktikantů, jak v hodnocení jejich vedoucími edukátory, tak v jejich osobním hodnocení. Dále se práce zaměřuje na porovnání dat použitých pro tuto studii a na zkoumání četnosti a typů aktivit, které studenti vykonávali jako součást svého studia na Univerzitě Palackého v Olomouci v letech 2018 až 2019. Domnívám se, že tato analýza umožní zjistit, jak si studenti vedli při plnění zadaných úkolů, a identifikovat jejich silné a slabé stránky při realizaci povinné odborné praxe.

2 PŘEHLED POZNATKŮ

Přehled poznatků se soustředí na klíčová témata spojená s různými aspekty vzdělávání a sportu. Jedním z těchto témat je odborná praxe, která je úzce propojena s terciárním vzděláváním, a pedagogická praxe, která detailně rozebírá stanovené cíle a úkoly praktikantů, jejich reflexi a sebereflexi během výkonu pedagogické praxe. Dále se práce zaměřuje na edukační jednotky a celkovou organizaci a působení praktikantů v zařízení.

Vzhledem k zaměření na sportovní téma je nezbytné definovat sport, sportovní trénink a jeho součásti, včetně tréninkových jednotek. Dále se rozebírá volný čas a aktivity spojené s volným časem, jako jsou tábory a centra pro volný čas, a další relevantní aspekty.

Kdy sportovní pedagogika se zabývá vzděláváním v kontextu sportu a pohybu. Antropologický přístup je klíčovým přístupem v tomto oboru, který vychází z hlubšího porozumění lidské podstatě a integruje poznatky z různých vědních disciplín. Jeho cílem je rozšířit naše poznání o lidském druhu prostřednictvím analýzy těla, hry a pohybu (Grupe & Kruger, 1994).

2.1 Terciální vzdělávání a odborná praxe

Podstatnou část terciálního vzdělávacího sektoru tvoří vysoké školy. Tyto instituce představují nejvyšší stupeň vzdělávacího systému a jsou významnými centry vzdělanosti. Hlavní činností univerzit je výuka, která je úzce propojena s výzkumem, vývojem a dalšími tvůrčími či uměleckými aktivitami (Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, 2001).

Odborná praxe, kterou studenti během svého studia vykonávají, je zásadní pro jejich profesní růst. Výzkumy ukazují, že zhruba polovina vysokoškolských studentů má za sebou zkušenosti s odbornou praxí, zatímco jen nepatrný podíl studentů tuto příležitost využil již během středoškolského vzdělávání.

Podle Klimeše (1995) je praxe ve jeho díle uváděna jako provádění určité aktivity nebo činnosti v konkrétním oboru jako forma cvičení pro získání dovedností a zaškolení (například praktická výuka budoucích učitelů během studia na univerzitě).

Odborná praxe je podle Tilingera et al. (2006) definována jako soubor aktivit, které mají za cíl rozvíjet klíčové kompetence pedagoga. Tyto aktivity zahrnují získávání profesních zkušeností, zdokonalování dovedností, utváření pracovních návyků a osvojování specifických vzorců chování a jednání v daném oboru.

Odborná praxe je část vzdělávání nebo profesního tréninku, kde se studenti nebo začínající pracovníci učí praktické dovednosti a získávají zkušenosti v reálném pracovním prostředí. Je to spojení mezi teoretickým učením a reálnou pracovní zkušeností. Během odborné praxe se člověk učí, jak přenést své znalosti a dovednosti do praxe a jak se vyrovnávat s různými situacemi a komplikacemi, které se mohou vyskytnout, ale v teoretické části vzdělávání vás na to nepřipraví a mohou se s nimi setkat ve své budoucím povolání. Obvykle jsou během práce vedle nich zkušení pracovníci nebo učitelé, kteří jim poskytují podporu a zpětnou vazbu.

Vzhledem k tomu, že většina populace prochází středoškolským vzděláváním a pro mnoho mladých lidí zde jejich vzdělávání nekončí, je důležité, aby střední vzdělávání kladlo důraz na vytváření základů pro celoživotní učení a na přípravu pro občanské i pracovní uplatnění ve společnosti (MŠMT, 2001).

Průcha, Walterová & Mareš (2013) ve své knize uvádějí definici odborné praxe či odborného výcviku: „jedna z hlavních forem praktického vyučování ve středních odborných školách, středních odborných učilištích a střediscích praktického vyučování" (p. 179).

Z hlediska mé bakalářské práce se zaměřuji na terciární vzdělávání, konkrétně na vysoké školy, a to především na oblast pedagogické praxe. Odbornou praxi typicky absolvují zejména studenti středních škol a odborných učilišť, zatímco mé zkoumání se soustředí na vzdělávání na úrovni vysoké školy.

Jelikož se věnuji v bakalářské práci zejména praxi v tělovýchově, je tato definice uváděna v díle Tilingera et al. (2006), kdy odborná praxe v tělovýchově zahrnuje aktivity zaměřené na rozvoj a upevnění klíčových kompetencí potřebných pro přípravu, plánování, řízení a hodnocení pedagogických procesů. Tato praxe se týká profesního chování a jednání tělovýchovných a sportovních pedagogů, jako jsou trenéři, cvičitelé, instruktoři a manažeři, a je zaměřena na řízení pedagogických procesů v oblasti tělovýchovy. Odbornou praxi v tělovýchově tedy považujeme za všechny aktivity spojené s profesní přípravou odborníků v tělovýchově a sportu.

2.2 Definice pedagogické praxe

Pedagogická praxe může být definována různými způsoby, podle pedagogického slovníku je praxe chápána jako nedílná součást praktické přípravy budoucích učitelů a vychovatelů na pedagogických a jiných fakultách. Hlavním cílem je propojení teoretických poznatků s praktickými dovednostmi v rámci vysokoškolského vzdělávání, představení budoucího učitele reálným prostředím škol a příprava na různé aspekty učitelské profese. Tato praxe se většinou realizuje na fakultních školách a zahrnuje různé formy, jako jsou náslechy, individuální prezentace s jejich následným rozбором, práce mimo standardní výukové hodiny a aktivní účast na událostech školních zařízení k rozvoji pedagogických dovedností (Průcha et al., 2013).

Podle Klapala (2006) pochází pojem praxe z řečtiny a je vysvětlován jako komplexní společenský proces lidského přetváření objektivní reality. Materialisté ji popisují jako konkrétní činnost a veškeré úsilí kolektivně organizovaných lidí, zaměřené na transformaci jejich přírodního a společenského prostředí (Klaus & Buhr, 1985).

Pedagogická praxe představuje praktickou fázi vzdělávacího procesu, během které studenti získávají relevantní zkušenosti a dovednosti potřebné pro svou budoucí profesní kariéru jako pedagogové či učitelé. Tato fáze je často realizována přímo ve vzdělávacích institucích, jako jsou školy, což umožňuje studentům aplikovat teoretické poznatky a metody získané během studia v reálném vzdělávacím prostředí. Pedagogická praxe může zahrnovat plánování a realizaci výuky, aktivní interakci se žáky, hodnocení jejich pokroků, spolupráci s kolegy a další důležité aspekty pedagogické činnosti. Tato praxe je klíčovým prvkem ve formaci budoucích pedagogů a významně přispívá k jejich profesnímu růstu a připravuje je na úspěšnou pedagogickou dráhu.

Pedagogická praxe je nenahraditelnou součástí přípravy budoucích učitelů, spojuje teorii pedagogiky s praktickými dovednostmi potřebnými pro vyučování. Slouží jako most mezi univerzitním studiem a reálným prostředím školství, kde studenti získávají důležité zkušenosti a představu o tom, jak jejich budoucí profese vypadá v praxi. Praxe v cvičné škole pak umožňuje studentům poprvé nahlédnout do svého oboru v reálném školním prostředí (Podlahová, 2002).

Další definice z pohledu sportovní terminologie je v knize Tilingera et al. (2006) uváděna pedagogická praxe stejně jako odborná praxe, ale je označována spíše s praxí ve škole.

2.2.1 Cíle pedagogické praxe a úkoly praktikanta

V obecné pohledu lze stanovit cíle a úkoly následovně. Snažit se poznat chod a charakter školy jako sociálního a organizačního celku a pozorovat žáky jako jednotlivce i třídu jako sociální skupinu. Dále je důležité poznat specifiku nejen svého vlastního předmětu, ale i ostatních vyučovacích oblastí a osvojit si základní učitelské dovednosti. To zahrnuje zvládnutí základních didaktických a pedagogických metod, technik a postupů a schopnost sledovat žáky nejen z hlediska jejich vědomostí, ale i osobnostního a lidského rozvoje. Součástí je také naučit se reflektovat školní prostředí a vlastní pedagogickou činnost, vytvořit si základy pro budoucí vyučovací styl a porozumět základům pedagogické komunikace. Dále je důležité vybudovat si nebo upřesnit své představy o budoucí profesi, naučit se vnímat a akceptovat atmosféru školy a třídy a porozumět mechanismům mezilidských vztahů v učitelském sboru (Podlahová, 2002).

Klíčovým aspektem přístupu studenta k vlastní pedagogické praxi by měla být cílená reflexe školní reality a sebereflexe prvních didaktických a pedagogických pokusů. Tyto pojmy jsou podle Podlahové (2002) uváděny následovně: Reflexe zahrnuje vnímání prostředí školy, její role jako instituce, učitelů a žáků jako jedinců v pedagogickém procesu, atmosféry při vyučování, mezilidských vztahů, metod a postupů výuky, úrovně komunikace, práce s výukovými cíli, způsobů jejich dosažení a diagnostických činností učitele. Zatímco sebereflexe zahrnuje zamyšlení nad vlastní rolí jako učitele, posuzování kvality vlastních odborných znalostí a vhodnosti používaných pedagogických postupů, hodnocení účinnosti metod a technik, schopnost navazovat kontakt s žáky a kolegy, úroveň komunikace, schopnost zvládat nervozitu, improvizovat a reagovat na neočekávané situace, a objektivní zhodnocení vlastní diagnostické práce.

Vzhledem k tomu, že se zaměřujeme především na sport, lze všechny tyto definice přenést i do sportovního prostředí a sportovní terminologie. Sportovci budou nahrazeni žáky a týmy místo tříd. Školní prostředí bude představovat

sportovní kluby. Přestože to může na první pohled vypadat jako mnoho úkolů, pokud se všechny tyto prvky sloučí do jednoho celku, výsledkem bude připravený budoucí pedagog, který dokáže úspěšně překonat všechna úskalí.

2.2.2 *Jaké dovednosti by měl student na praxi získat*

Během praktického cvičení by měl student získat praktické profesní zkušenosti a dovednosti nezbytné pro jeho budoucí profesní kariéru v pedagogické oblasti. To zahrnuje pochopení reálného prostředí školství či nahlédnout to systému řízení klubu, aplikaci teoretických znalostí v praxi, zdokonalení komunikačních dovedností ve výuce a v tréninkové jednotce, efektivní řízení třídy nebo, v případě sportovních trenérů, týmu, a individuální přístup ke studentům či sportovcům. Součástí je také seznámení se s profesními standardy a etikou ve vzdělávání. Dále student rozšiřuje své zkušenosti v daném sportu, zejména u trenérů.

Profesní dovednosti

Podle Maňáka (1992) lze kategorizovat profesních dovedností učitele do tří hlavních oblastí: **dovednosti projektivní**, kde jde o plánování vyučování, stanovování cílů a přípravu na konkrétní hodiny; **dovednosti realizační**, které se týkají efektivní komunikace s žáky k předání vzdělávacího obsahu a výchovného působení; a **dovednosti diagnostické**, které zahrnují aktivity kontroly a hodnocení, včetně hodnocení znalostí žáků a reflexe vlastní práce.

Zdůraznila jsem pouze několik základních dovedností, které jsou podle mého názoru nezbytné pro úspěšné absolvování praxe a plynulý přechod do pracovního života v daném oboru.

Výčet není kompletní ani systematicky uspořádaný. Skutečně, takový výčet by mohl být téměř nekonečný, neboť pedagogické dovednosti jsou různorodé a závisí na mnoha faktorech. Pedagogické dovednosti jsou charakterizovány těmito aspekty: jsou zaměřeny na dosažení konkrétních cílů v učení a výchově, zohledňují konkrétní kontext výuky, vyžadují přesnost a plynulost provedení a citlivě se přizpůsobují osobnosti žáka a podmínkám výuky, a získávají se prostřednictvím odborného vzdělávání a praktického působení (Podlahová, 2002).

Schopnost pozorovat vyučovací hodinu

Dále by student měl mít schopnost aktivně pozorovat výuku, konkrétně tréninkovou jednotku v našem případě. Tato činnost se obvykle nazývá "hospitace" a spočívá v tom, že student sleduje průběh výuky nebo tréninku za účelem získání praktických zkušeností a pochopení pedagogických metod a postupů.

Konkrétní definice je uvedena v díle Klimeše (2010) jako účast budoucího učitele na vyučování, obzvláště pod vedením určeného učitele pro jeho pedagogický rozvoj.

Během pozorování vyučovací hodiny nebo tréninkové jednotky sledujeme následující aspekty: činnost učitele, který se věnuje své práci z různých perspektiv, včetně řídicí role, výchovného působení, vzdělávacích metod a organizačních úkolů.

Dále se zaměřujeme na sledování aktivit žáků, což zahrnuje jejich hlavní činnosti během výuky, úroveň pozornosti, reakce na pokyny učitele, jejich participaci na průběhu výuky, sociální postavení a role ve třídě, projevy temperamentu, způsoby myšlení, zdravotní stav, charakteristiku chyb a verbální projev. Pozorujeme širokou škálu jejich chování a aktivit během vyučování. Je důležité si uvědomit, že i když můžeme třídu vnímat jako celek, je důležité také věnovat pozornost individuálním projevům každého žáka, což je hlavním cílem této činnosti (Podlahová, 2002).

Mezi další aspekty, na které se zaměřujeme, patří obsah výuky a podmínky, ve kterých probíhá výuka. Tento bod zahrnuje například obsah výuky, velikost třídy, osvětlení učebny a podobně.

Zkušenost s přípravou na vyučování a její realizaci

V literatuře zabývající se přípravou a realizací výuky se často diskutuje o přípravě učitele na výuku z několika perspektiv:

- První rovina zahrnuje získání odborných a pedagogických znalostí během vysokoškolského studia.
- Druhá rovina je perspektivní a dlouhodobá, a tedy vychází z plánů práce školy, učebních plánů, osnov a tematických plánů.
- Třetí rovina se týká konkrétní přípravy učitele na jednotlivou vyučovací hodinu (Podlahová, 2002).

V podstatě se bavíme opět o bodech, které jsme rozváděli výše v přehledu poznatků. Zkušenost s přípravou na vyučování a její realizací je konkrétní praktické poznání a dovednosti získané při přípravě a provedení vyučovacích aktivit. Zahrnuje plánování vyučovacích hodin, adaptaci materiálů pro studenty, komunikaci s žáky a hodnocení výsledků.

de Moraes, Lima & Magalhaes (2017) zkoumali význam počátečního vzdělávání učitelů, pedagogiky a didaktiky z dialogické perspektivy. Dochází k závěru, že znalosti z pedagogické oblasti jsou klíčové ve vzdělávání učitelů, včetně bakalářských programů. Tyto znalosti by měly být nedílnou součástí vzdělávání učitelů, protože jsou zásadní pro jejich profesní růst a rozvoj.

2.3 Definice sportu, sportovní trénink a stavba sportovního tréninku

Definice sportu není jednotná; existuje několik různých definic. Ze všech však vyplývá, že sport je nadřazený pojem pro různé sportovní disciplíny, jako jsou například zimní sporty, letní sporty či vodní sporty. Sport lze obecně definovat jako organizovanou fyzickou aktivitu, která zahrnuje soutěžení, fair play a pravidelný trénink s cílem zlepšovat výkonnost. Sport může být individuální nebo týmový a zahrnuje různé disciplíny, které mohou být zaměřeny na rekreační účely, zlepšení zdraví či dosažení profesionální úrovně.

Sport jako prostředek pro výchovu hraje klíčovou roli zejména v raných fázích lidského života, jako je dětství a adolescence. Sportovní prostředí výrazně ovlivňuje socializaci jednotlivce a podporuje vytváření týmového ducha, který spočívá ve sdílení společných hodnot a cílů. Dále posiluje schopnost přijímat a respektovat pravidla, jak sportovní, tak společenské, což napomáhá snadnějšímu osvojení etických principů a chování, včetně respektu k fair play (Jansa, Jůva, Kocourek, Svozil & Kovář, 2012).

Bílá kniha používá definici „sportu“ tak, jak ji zavedla Rada Evropy, která zní následovně: „veškeré formy tělesné aktivity, které, provozovány příležitostně nebo organizovaně, usilují o vyjádření nebo vylepšení fyzické kondice a duševní pohody, utvoření společenských vztahů či dosažení výsledků v soutěžích na všech úrovních“ (Bílá kniha o sportu, 2007, p. 2).

Sportovní trénink a jeho stavba

Průcha et al. (2009) definují ve svém díle trénink jako „praktická příprava pro vykonávání konkrétní specializované pracovní role“ (p. 344).

Sportovní trénink je komplexní a cíleně organizovaný proces zaměřený na rozvoj specializované výkonnosti sportovce v konkrétním sportovním odvětví nebo disciplíně. Trénink by měl zároveň zohledňovat celkový rozvoj jedince, přičemž jeho cílem je dosažení nejvyšší možné sportovní výkonnosti ve zvoleném sportovním odvětví, založené na všestranném rozvoji sportovce (Perič & Dovalil, 2010).

Cíl sportovního tréninku: Dosažení maximální sportovní výkonnosti prostřednictvím komplexního rozvoje jedince.

Metody sportovního tréninku: Metody představují postupy využívané při tréninku. Jde o promyšlené a ověřené způsoby činnosti, které slouží k řešení konkrétních problémů a k dosažení stanovených cílů. Tyto metody jsou obvykle systematicky rozpracovány pro jednotlivé sporty, přičemž se zohledňují specifické úkoly různých částí tréninkového procesu. S tím souvisejí **tréninkové prostředky**, což jsou různé cvičení, zařízení a načiní používané k dosažení tréninkových cílů, stanovené na začátku tréninkové jednotky. Tyto prostředky zahrnují několik složek:

- **Osojování sportovních dovedností** během tréninku a jejich použití v soutěžních podmínkách, včetně výběru vhodných řešení a rozvoje tvůrčích schopností. Hlavními oblastmi, které se systematicky řeší, jsou technická a taktická příprava.

- Dále se zbývá **stimulací pohybových schopností** prostřednictvím odpovídajícího zatížení, aby vytvořil potřebné kondiční základy pro dosažení vysokého sportovního výkonu.

- **Zkoumání psychiky, osobnosti a chování jedince** v kontextu specifických i obecnějších psychologických a sociálních požadavků na výkon a sportovní prostředí. Tato oblast definovaná prostřednictvím samostatné složky tréninku nazývané psychologická příprava, která je úzce propojena s výchovou sportovce (Dovalil, 2008).

Stavba sportovního tréninku:

Dlouhodobý plán sportovního tréninku: Klíčovým faktorem pro dosažení vrcholových výkonů je dlouhodobá příprava. Sportovec, který chce dosáhnout špičkových výsledků, musí zvládnout mnoho dovedností specifických pro danou disciplínu a rozvinout své pohybové schopnosti na optimální úroveň, což vyžaduje stovky až tisíce hodin tréninku. Podobná situace nastává i v dlouhodobém, mnohaletém tréninku, který začíná v raném dětském věku a pokračuje až do dospělosti, kdy sportovec dosahuje svých nejlepších výkonů. Pro každou sportovní disciplínu existuje specifický věk, kdy jsou dosahovány nejvyšší výkony, známý jako "vrcholový věk". Začátek a délka tohoto období se liší v závislosti na mnoha faktorech, a proto se různé sporty liší ve věku vrcholového výkonu. Společné však mají to, že dětství a mládí slouží pouze jako přípravná fáze pro trénink během vrcholového věku. Proto má tréninkový proces v různých věkových obdobích a kategoriích specifické cíle, metody, prostředky a formy rozvoje výkonnosti (Perič & Dovalil, 2010).

Perič a Dovalil (2010) dále uvádějí podstatu dlouhodobého tréninku, kdy pro úspěšné plánování dlouhodobého tréninkového procesu, který směřuje k dosažení vrcholné výkonnosti, je nezbytné disponovat pevnými základy. Tyto základy jsou klíčové pro organizaci tréninku a odvozují se ze dvou hlavních principů:

a) porozumění fyzického a psychického vývoje jedince

b) znalost pravidel pro dosažení lepší sportovní výkonnosti v daném sportovním odvětví. Obě východiska jsou úzce propojena s poznáním věkových a vývojových pravidel lidského vývoje, což se nazývá ontogenetický vývoj. Proto dlouhodobý trénink od dětství až po dosažení nejvyšší výkonnostní úrovně v jednotlivých fázích má odlišné cíle a úkoly. Tato skutečnost vedla k rozlišení tréninkového procesu do čtyř základních etap:

- I. Seznámení se sportem
- II. Základní trénink
- III. Specializovaný trénink
- IV. Vrcholový trénink

V předchozím textu jsem probírala dlouhodobý plán sportovního tréninku, který úzce souvisí se strukturou a cykly tréninku. Tréninkový cyklus je systematický plán tréninkových aktivit, který je navržen tak, aby postupně zvyšoval sportovní výkon, jak jsme již diskutovali v kontextu dlouhodobého plánu sportovního tréninku.

Perič a Dovalil (2010) podrobně definují tréninkový cyklus „jako více či méně obdobné tréninkové úseky s obdobným obsahem či rozsahem, které plní určité tréninkové úkoly“ (p. 54).

Rozlišujeme typy tréninkových cyklů podle jejich délky. **Roční tréninkový cyklus** trvá jeden rok, což odpovídá jedné sportovní sezóně. Tento cyklus je složen z delších období nazývaných makrocykly. **Makrocykly** představuje rozsáhlý tréninkový cyklus trvající jedno až tři měsíce, což odpovídá jednomu období v ročním tréninkovém cyklu. V praxi se rozlišují makrocykly přípravného, předzávodního, závodního a přechodného období, které se dále dělí na mezocykly. **Mezocyklus** je střednědobý cyklus trvající obvykle 4 týdny, avšak může být i delší (5-6 týdnů) nebo kratší (2 týdny), a skládá se z 2 nebo více mikrocyklů. **Mikrocykly** představuje krátkodobý cyklus, který obvykle trvá týden nebo méně (3-4 dny), ale může být i delší (10 dní). Tvoří základní jednotku tréninkových cyklů. Poslední je **tréninková jednotka** (Perič & Dovalil, 2010).

2.3.1 Tréninková jednotka

Tréninková jednotka představuje klíčový prvek sportovního tréninku, kde sportovec v určeném časovém úseku provádí specifická cvičení a aktivity za účelem zdokonalení svých fyzických, technických či taktických schopností. Je pečlivě začleněna do tréninkového plánu a její délka a obsah jsou navrženy v souladu s individuálními potřebami sportovce, cíli tréninku a fází tréninkového cyklu. Tréninkové jednotky mohou zahrnovat různé aktivity, jako je cvičení, simulované zápasy, technická práce nebo posilování, a jsou klíčovým prostředkem pro dosažení optimální sportovní přípravy.

Tréninková jednotka je základním cyklem sportovního tréninku. Ve většině sportovních odvětví má tréninková jednotka ustálenou strukturu, která je ovlivněna různými faktory. Je proto vhodné tuto strukturu chápat jako doporučení, které se

v praxi mnohokrát osvědčilo a je podloženo výzkumy, spíše než jako pevné pravidlo. Obvykle se tréninková jednotka skládá ze 3-4 základních částí (Perič & Dovalil, 2010).

V díle Periče a Dovalila (2010) je struktura tréninkové jednotky definována následovně:

- **Úvodní část** tréninku je umístěna na začátek a slouží k přípravě organismu na hlavní část tréninku. Obvykle zahrnuje následující úkoly: psychickou přípravu, rozcvičení (zahřátí, protažení, aktivace svalů) a přípravu na pohybové aktivity, které budou prováděny v hlavní nebo průpravné části tréninku.
- (Průpravná část)
- **Hlavní část** tréninku je zaměřena na dosažení hlavního cíle tréninku a zahrnuje hlavní zatížení. Obvykle má dvě základní organizační formy:
 - I. Monotematická, kde se zaměřujeme na jeden typ zatížení, jako je běh nebo posilování.
 - II. Multitematická, která zahrnuje rozvoj jedné nebo více pohybových schopností a dovedností.
- Je důležité, aby cvičení byla prováděna v určité posloupnosti, vycházející ze dvou fyziologických principů: množství energetických zdrojů pro pohyb a úroveň aktivity a únavy centrální nervové soustavy. Na základě těchto kritérií se určuje následující pořadí cvičení, kde zařazujeme koordinačně náročná cvičení, rychlostní cvičení, silová a vytrvalostní cvičení. Je to pouze orientačně, většinou je posloupnost dána cílem, kterého chceme dosáhnout.
- **Závěrečná část** tréninku slouží ke zklidnění organismu a zahájení regeneračních procesů. Tuto část můžeme rozdělit na dvě podčásti:
 - I. Dynamická část, kde se provádějí cvičení s nízkou intenzitou.
 - II. Statická část, která zahrnuje protahování svalů, jež byly během tréninku nejvíce zapojeny, svalů s tendencí ke zkrácení, a případně dalších problematických oblastí.

- U sportovců také zařazujeme kompenzační nebo vyrovnávací cvičení.

Je důležité, aby tréninková jednotka přinášela pozitivní účinky, a proto je klíčové, aby trenéři dodržovali strukturu fyzického zatížení. Jedním z aspektů kontroly je sledování srdeční frekvence, která se během tréninkové jednotky mění. V průběhu hlavní části tréninku dochází k jejímu postupnému zvýšení až k dosažení nejvyšších hodnot.

Trenér může přistupovat k tréninkové jednotce nejen z hlediska její struktury, ale také z hlediska sociálních interakcí. Tento koncept se zabývá organizací tréninkové jednotky z hlediska vztahů mezi trenérem a sportovcem a možností jejich komunikace. Čtyři základní formy tohoto přístupu jsou:

- **skupinová**-Skupinová forma tréninku patří mezi nejčastěji používané formy. Sportovní tým je rozdělen do menších skupin podle různých kritérií, jako jsou formální, neformální, výkonnostní nebo pohlaví. Tento přístup umožňuje lepší komunikaci mezi trenérem a sportovcem, avšak vyžaduje přesnou organizaci aktivit v jednotlivých skupinách.
- **individuální**-Individuální trénink je forma, kdy jeden trenér pracuje s jedním až dvěma sportovci. Tato metoda je často využívána ve vrcholovém sportu a v některých individuálních sportech se používá na různých úrovních výkonnosti a věku sportovců. Hlavní výhodou je možnost individuálního přístupu k jednotlivým sportovcům, efektivní komunikace a pečlivá kontrola, což přispívá k vysoké účinnosti tréninku. Na druhou stranu může být nevýhodou určitá psychická izolace a absence možnosti porovnávat vlastní výkony s ostatními sportovci během tréninku.
- **hromadná**-Hromadná forma tréninku spočívá v tom, že všichni sportovci provádějí stejné cvičení ve stejný čas a pod přímým vedením trenéra. Tato metoda vyžaduje pečlivou organizaci a kontrolu a komunikace je převážně jednosměrná-od trenéra

k sportovcům. Trenér má omezenou možnost reagovat na individuální potřeby jednotlivých členů týmu.

- **kruhový trénink**-Kruhový trénink představuje specifickou formu skupinového cvičení, při němž jsou vytvořena stanoviště, na nichž cvičenec postupně provádí určené cvičení. Po dokončení úkolu na jednom stanovišti se přesune na další stanoviště s novým úkolem. Tato metoda je účinná pro rozvoj různých pohybových schopností a zlepšení dovedností. Běžně se využívá převážně pro kondiční trénink (Perič & Dovalil, 2010).

2.3.2 Řízení sportovního tréninku

Řízení sportovního tréninku zahrnuje proces plánování, organizace, provádění a hodnocení tréninkových aktivit s cílem dosažení nejvyšší sportovní výkonnosti. Tento proces zahrnuje stanovení cílů tréninku, vytvoření tréninkových programů, správu zdrojů a času, monitorování pokroku sportovců a přizpůsobení tréninkových strategií podle potřeb a vývoje jednotlivých sportovců. Účinné řízení sportovního tréninku vyžaduje koordinaci mezi trenéry, sportovci a dalšími členy týmu, stejně jako schopnost adaptace na změny v tréninkových potřebách a prostředí.

„Termínem řízení sportovního termínu chápeme vědomé, racionální a zdůvodněné pokyny a zásahy do tréninku“ (Perič & Dovalil, 2010, p. 67).

Pro efektivní řízení tréninku je nezbytné mít pod kontrolou a dobře uspořádat široké spektrum informací. V praxi se tento proces realizuje pomocí plánování a záznamu tréninkových aktivit, monitorováním pokroku sportovců a zhodnocováním účinnosti tréninkových opatření (Perič & Dovalil, 2010).

2.4 Volný čas a volnočasové aktivity (zájmové činnosti)

Definice volného času

Volný čas je období, kdy člověk není zaneprázdňen povinnostmi spojenými s prací, školou či jinými potřebnými činnostmi. Tento čas je zejména určen pro aktivity, které si jedinec dle potřeby vybírá sám podle preferencí a svého zájmů či

koníčků, které mu přináší pocit štěstí a uspokojení a dokáže u toho zrelaxovat a vypnout od každodenních povinností, které jsou dost často spojované se stresem. Mezi takové aktivity se řadí například sport, kultura, jako návštěva kina nebo divadla, cestování, společenské aktivity, čtení apod.

Definice volného času má samozřejmě několik definic a liší se podle kulturního a sociálního kontextu, ale základním prvkem je hlavně svoboda volby. Volný čas je především důležitý pro psychickou a fyzickou regeneraci a celkovou kvalitu života.

Jestliže mluvíme o volném čase, obvykle si představujeme období, kdy nemusíme pracovat pro živobytí. Zatímco pracovní povinnosti jsou často diktovány vnějšími požadavky, volný čas je naopak záležitost naší volby. Pokud považujeme volný čas za synonymum svobody, můžeme podle toho, jak tento čas trávíme, poznat, na čem nám záleží a co je pro nás důležité (Kaplánek et al., 2017).

Také podle Pávkové et al., (1999) můžeme volný čas vnímat jako protiklad k nutné práci a povinnostem. Je to období, kdy si můžeme svobodně vybrat, co chceme dělat. Tyto činnosti vykonáváme dobrovolně a s radostí, a přinášejí nám pocit uspokojení a uvolnění.

Pokud bychom přenesli volný čas z hlediska dětí a mládeže, tak zde určitě nepatří výuka a související činnosti, péče o sebe sama a svůj vzhled, plnění povinností v rodině a domácnosti, ani činnosti spojené s výchovnými zařízeními, povinné vzdělávání a další časově náročné úkoly. Volný čas dětí a mládeže má specifickou zvláštnost, že je žádoucí ho z výchovných důvodů pedagogicky ovlivňovat. Děti nemají dostatek zkušeností a neumí se samy orientovat ve všech zájmových činnostech, proto potřebují citlivé vedení. Aby bylo toto vedení účinné, mělo by být nenásilné, činnosti by měly být pestré a přitažlivé a účast na nich dobrovolná. Míra ovlivňování volného času závisí na věku dětí, jejich mentální a sociální vyspělosti a na charakteru rodinné výchovy. Prostředí, ve kterém děti tráví svůj volný čas, je velmi rozmanité (Pávková, Hájek, Hofbauer, Hrdličková & Pavlíková, 1999).

Volný čas a hra jsou úzce spojené a vzájemně závislé pojmy. Lidé buď hrají, protože mají volný čas, nebo mají volný čas, aby mohli hrát. Hra, ať už jde o dětské hry, umělecké aktivity nebo spontánní sportovní aktivity mimo profesionální sféru, je klíčovým prvkem lidské existence. Hrou se naplňuje a projevuje volný čas jako období svobody a možnosti. Každá hra uvolňuje svou kreativitu a energii, často

prostřednictvím jiných her, zejména těch, které jsou prováděny ve volném čase. Tím se volný čas stává skutečností skrze hry a zároveň hry umožňují projevat a žít svůj volný čas (Bozovic, 2008).

Zájmová činnost

Na začátek si potřebujeme definovat nejprve slovo, které obsahuje toto slovní spojení. **Zájem** je získaný motiv, který se projevuje pozitivním emocionálním vztahem jedince k určité věci nebo typu činnosti (Kaplánek et al., 2017).

Naopak **zájmová činnost** podle Kaplánka et al. (2017) je definována jako cílevědomá činnost zaměřená na rozvíjení potřeb jedinců individuálně, dále zájmů a schopností. Zájmová činnost může účastníkům vyrovnat případné neúspěchy v jiných oblastech, například ve škole. Proto by každá zájmová činnost měla umožňovat seberealizaci a sebevyjádření podle individuálních schopností účastníků (Kaplánek et al., 2017).

Zájmový útvar

Dalším základním pojmem, který je třeba zmínit, je zájmový útvar. Je to základní organizační jednotka pro skupinové uspokojování a realizaci zájmových činností. Úspěch zájmového útvaru závisí na vedoucím, který má nejen zájem pracovat s lidmi, ale také disponuje znalostmi a dovednostmi v příslušné oblasti a umí je předávat.

Zájmové činnosti tělovýchovného, sportovního a turistického zaměření

Jelikož se věnuji v této bakalářské práci nejen klubům, sportovním jednotkám, ale v druhé řadě i zájmovým útvarům, je důležité zmínit i zájmové činnosti tělovýchovného, sportovního a turistického zaměření.

Tyto činnosti přispívají k zvýšení fyzické kondice a psychické odolnosti. Pravidelné vykonávání těchto aktivit pomáhá řešit problém s klesající tělesnou zdatností dětí. Přiměřená pohybová aktivita je nezbytná pro zdravý vývoj. Možnost vyzkoušet různé druhy sportů motivuje děti k jejich aktivnímu provozování, a výrazně tak přispívá k tomu, aby se pohyb stal nezbytnou součástí jejich života i v dospělosti. Tělovýchova je pro děti atraktivní a zdravotně nezbytná. Pro všeobecný rozvoj pohybových schopností je důležitá všestrannost. Proto by činnosti měly zahrnovat prvky z atletiky, gymnastiky, sportovních her, turistiky

a podle místních podmínek také plavání, bruslení, lyžování nebo jiné sporty (Pávková a kol., 1999).

Z těchto důvodů uvedených výše podle paní Pávkové, důležité, aby studenti Fakulty tělesné kultury v Olomouci měli přehled, jak to probíhá. Proto jezdí na různé lyžařské výcviky, které zahrnují samozřejmě již zmíněné lyžování, různé tábory apod.

Střediska pro volný čas dětí a mládeže-Středisky pro volný čas dětí a mládeže se rozumí domy dětí a mládeže (dále jen DDM) a stanice zájmových činností. DDM jsou jednou z možných forem těchto středisek, zřízených podle zákona č. 76/1978 Sb., o školských zařízeních, ve znění pozdějších předpisů. Jejich cílem je poskytovat rekreační a výchovně-vzdělávací aktivity v široké škále zájmů. Další formou jsou stanice zájmových činností, které se specializují na konkrétní oblasti zájmů (Pávková et al., 1999).

K tomu se váže **pravidelná zájmová činnosti**, které se organizuje v zájmových útvarech, což je obecnější pojmenování, které zahrnuje například označení jako je kroužek-menší zájmový útvar, aktivity vykonávané v kroužku jsou především zaměřené na vnitřní rozvoj a obohacení členů. Soustředí se na vnitřní život skupiny, například rybářský kroužek, modelářský či čtenářský. Dále jen například soubor (hudební, ...), klub (filmový), kurz (Pávková et al., 1999).

K tomu se úzce váže zájmová činnost pravidelná, ve zkratce se jedná o tzv. příměstské tábory.

Definice podle Pávkové et al. (1999) v jejím díle uvádí, že tato činnost zahrnuje nabídku akcí, které jsou organizované, příležitostné nebo pravidelné, výchovně-vzdělávacího nebo rekreačního charakteru. Tyto aktivity jsou organizovány nebo přímo řízeny pedagogem a mají časové ohraničení. I když mohou být pravidelné, nejsou průběžné. Patří sem například místní soutěže a turnaje, přehlídky, výlety, zájezdy, exkurze, divadelní představení a série přednášek.

K tomu se váže téma, které chci blíže rozebrat z důvodu jisté analýzy dokumentů, které obsahují i toto téma. Jedná se o tzv. **příměstské prázdninové tábory**-Jedná se o specifickou formu, která nabízí řadu akcí pro děti v určitém cyklu a zároveň slouží jako sociální služba pro děti zaměstnaných rodičů během prázdnin (Pávková et al., 1999).

2.5 Rozdíl mezi pojmy „sportovní trénink“ a „volnočasové aktivity“

Na základě definic uvedených výše, kde jsem definovala „sportovní trénink“ a volnočasové aktivity“ je nutné si uvést a shrnout z výše uvedených definic hlavní rozdíly mezi těmito dvěma pojmy.

Z hlediska účelu je sportovní trénink zaměřen na postupné zlepšování sportovní výkonnosti nebo dosažení konkrétních sportovních cílů, jako je zvýšení síly, vytrvalosti, techniky nebo soutěžní příprava. Volnočasové aktivity slouží naopak k relaxaci, zábavě, rekreaci a posilování fyzického i duševního zdraví. Tyto aktivity nemusí být systematické nebo zaměřené na specifické sportovní cíle.

Organizace sportovního tréninku bývá pod vedením trenéra nebo instruktora, kteří stanovují cíle, plány a sledují pokrok sportovce. Volnočasové aktivity mohou být organizovány individuálně nebo v rámci skupin, často bez přísných pravidel a struktury, přizpůsobené osobním preferencím a zájmům.

Sportovní trénink obvykle vyžaduje vyšší úroveň fyzické kondice a úsilí. Je charakterizován náročností a zaměřením na dosažení konkrétních výsledků či cílů, jako je zlepšení síly, vytrvalosti nebo technických dovedností potřebných pro soutěžní úroveň. Volnočasové aktivity mohou mít rozmanitý charakter, zahrnující od relaxačních cvičení po aktivní pohyb, a často přispívají k celkovému zlepšení zdraví a pohody jednotlivce.

3 CÍLE

3.1 Hlavní cíl

Hlavním cílem mé bakalářské práce je analyzování činnosti na pedagogických praxích v bakalářské formě studia, v rámci povinné pedagogické praxe se zaměřením na trenérské a volnočasové aktivity.

3.2 Dílčí cíle

1. Analýza prostředí vykonávání edukační praxe
2. Hodnocení praktikantů vedoucími edukátory na pedagogické praxi
3. Osobní hodnocení vlastní činnosti praktikantů na pedagogické praxi

3.3 Výzkumná otázka

1. Rozdíly mezi Osobním hodnocením praxe praktikantem a Posouzením praktikanta vedoucím edukátorem na edukační praxi?

4 METODIKA

4.1 Způsob a metoda sběru dat

4.1.1 Metoda sběru dat

Dotazníková metoda je zásadní součástí většiny kvantitativních studií, protože umožňuje systematicky a strukturovaný sběr dat od velkého množství respondentů. Na základě propůjčených dokumentů jsem se rozhodla pro metodu sběru dat. Výzkum mi poskytl dostatečné množství dat pro analýzu výsledků. Podle Hendla (2008) volba metody pro sběr dat je založena na typu požadovaných informací, zdroji, odkud budou informace získány, a podmínkách, za kterých se to bude dít. Následně je tato metoda podrobněji rozebírána v knize Dismana (2011), kde rozděluje metodu sběru dat na 4 hlavní kategorie:

- I. Přímé pozorování
- II. Rozhovor
- III. Dotazník
- IV. Analýza dokumentů

Pro svůj typ bakalářské práce jsem si zvolila metodu sběru dat formou analýzy dokumentů. V rámci výzkumu jsem získala formuláře, které jsem následně analyzovala a získala z nich potřebná data.

4.2 Analýza dokumentů

Analýza dokumentu tedy je studium dokumentů, které nebyly vytvořeny specificky pro náš výzkum. Tyto záznamy mohou být jak písemné dokumenty, tak jakékoliv hmotné důkazy lidské činnosti (Disman, 2011).

Analýza dokumentů je standardní součástí kvalitativního i kvantitativního výzkumu. Všechny písemné či jinak zaznamenané materiály lze analyzovat z různých perspektiv. Dokumenty odrážejí osobní nebo skupinové vědomé a nevědomé postoje, hodnoty a myšlenky. Mezi ně patří knihy, novinové články, záznamy projevů, deníky, plakáty a obrazy. Obecně lze za dokumenty považovat všechny záznamy lidské činnosti. Subjektivita výzkumníka ovlivňuje výběr

dokumentů, nikoli však informace, které dokumenty obsahují. Tento způsob sběru dat je označován jako nereaktivní (Hendl, 2008).

4.3 Zpracování dat

Data shromážděna v letech 2018-2019 byla použita praktikanty k hodnocení a analýze jejich pedagogické či edukační praxe. Pro celkovou analýzu byla nejvhodnější metodou dotazníková šetření.

Otázky v dokumentech jsem vyhodnotila na základě dotazníkové metody, celkem jich bylo zhruba 47 celkově, ze všech dokumentů, které mi byly propůjčeny. Na základě toho, jsem všechna získaná data vložila do již vytvořených tabulek v programu Microsoft Excel.

Díky procentuální prezentaci výsledků poskytly grafy lepší přehled o analyzovaných datech. Výzkum byl rozdělen do třech dílčích cílů, z nichž každý se věnoval jedné konkrétní části v kapitole výsledky. Jak jsem již zmínila, všechna tato data budou zobrazena v grafech, které jsem vytvořila v programu Microsoft Word nebo Excel, následně jsou grafy podrobně popsány, abychom měli jasný přehled o tom, co z grafů vyplývá a jaká je konečný výsledek.

V rámci této bakalářské práce byly využity dokumenty z Univerzity Palackého v Olomouci, konkrétně z Fakulty tělesné kultury, povinného předmětu Praxe v edukačním procesu označeného zkratkou KSK/PRED. Tyto dokumenty zahrnovaly formuláře, které byly vytvořeny pro účely hodnocení praxe studentů. Studenti vyplnili tyto dokumenty a následně je odevzdali příslušnému garantovi předmětu. Na závěr garant předmětu zhodnotil výkon studentů při plnění tohoto předmětu. Obsahovaly Posouzení praktikanta na edukační praxi vedoucím edukátorem, Osobní hodnocení praxe a Výkaz edukační praxe.

Praktikanti navštěvovali například zařízení pro volnočasové aktivity, jakou jsou tábory nebo jiné kroužky či sportovní kluby, které se vyskytují ve větším množství dokumentů.

Povinnosti a úkoly praktikanta

V rámci povinných předmětu přípravy budoucích učitelů na Fakultě tělesné kultury Univerzity Palackého v Olomouci patří i předmět Praxe v edukačním procesu, náleží jí zkratka KSK/ PRED. Tuto praxi lze absolvovat v oblasti sportu

a tělovýchovy. Pro studenty jsou nevhodnějšími zařízeními sportovní kluby a oddíly, fitcentra, které pravidelně provozují sportovní a pohybovou přípravu dětí a mládeže. Praxi je také možné vykonávat například v domech dětí a dalších zařízení pro volný čas se sportovní a pohybovou náplní. Činnost by měla být rozložena rovnoměrně, během přibližně jednoho roku (dvou semestrů).

Studenti musí během praxe absolvovat celkem 60 hodin. Další povinností je aktivní zapojení, což znamená, že student vede nebo částečně vede skupinu jako asistent trenéra, pedagogický pracovník nebo instruktor. Je možné využít i 10 hodin pozorování, které pomáhají studentům zorientovat se v průběhu praxe. Studenti také musí připravit písemné podklady na každý výstup, které ukazují, na jakých vzdělávacích, zdravotních a výchovných cílech pracovali.

Pro získání zápočtu je třeba odevzdat Výkaz edukační praxe (evidenci hodin) s podpisem vedoucího edukátora, který vyplní dokument Posouzení praktikanta, což poskytne zpětnou vazbu o tom, jak si student vedl jako budoucí pedagog. Poslední dokument, který si student vyplňuje sám a slouží k vlastní evaluaci absolvované praxe, je Osobní hodnocení praxe, kde hodnotí své vlastní výkony. Poslední z úkolů je mít na každý výstup písemnou přípravu, [viz Příloha č. 1](#).

4.4 Posouzení praktikanta na edukační praxi vedoucím edukátorem

Jedna z povinností studenta, jak už jsem zmiňovala výše, je odevzdat vyplněné „Posouzení praktikanta na edukační praxi“ viz. [Příloha č. 2](#), v kapitole Přílohy. Dokument vyplňuje vedoucí edukátor za celou dobu praxe, který je sestaven z 21 otázek, odpovědi jsou rozděleny na ANO/NE, na základě způsobu vedení hodin a celkové organizace, hodnotí vedoucí, jak si student vedl. Pokud by měl edukátor nějakou připomínku, je zde možnost vyplnit kolonku poznámky a upřesnit studentovi, co je potřeba změnit nebo naopak vyzdvihnout v jeho práci.

Jak už jsem zmínila výše, dokument obsahuje 21 otázek, které vypovídají studentově práci, jestli si vedl dobře či nikoliv. Otázky jsou následovné:

1. Vytyčuje a zhodnocuje přesné a konkrétní cíle
2. Vhodně a odborně prezentuje učivo
3. Motivuje svěřence
4. Navozuje vhodnou pracovní atmosféru
5. Navozuje odpovídající komunikaci se svěřenci

6. Zařazuje teoretické poznatky
7. Zapojuje efektivně svěřence do činnosti
8. Zapojuje svěřence do diagnostické činnosti
9. Uplatňuje zpětné informace (korekce)
10. Využívá názorné materiály, didaktickou techniku, ...
11. Využívá pochval
12. Udržuje přiměřenou a adekvátní kázeň
13. Zajišťuje bezpečnost a pomoc
14. Zajišťuje míru zatížení tepovou frekvencí
15. Vhodně zařazuje relaxační, uvolňovací činnost
16. Umožňuje svěřencům tvůrčí, samostatnou činnost
17. Je tvůrčí osobností, flexibilně reaguje na situace
18. Je důsledný a odpovědný
19. Je odborně způsobilá pro vykonávanou činnost
20. Mý výchovné předpoklady pro pedagogické působení
21. Působení praktikanta bylo přínosem pro instituci

V neposlední řadě se i setkáváme s informacemi, které zodpovídají průměrný věk svěřenců, pohlaví svěřenců, termín praxe i instituci, pod kterou je praxe vykonávána.

Na základě tohoto dokumentu se v poslední řadě řídí vedoucí učitel daného předmětu, který je schopný přidělit studentovi známku a tím ohodnotit jeho výslednou práci na praxi a udělit mu zápočet.

4.5 Osobní hodnocení praxe praktikantem

Další povinností studenta je vyplnění Osobního hodnocení praxe přímo praktikantem viz. [Příloha č. 3](#), zaměřeného na jeho vlastní výkon během praxe. Tento formulář obsahuje 6 otázek, kde student hodnotí svůj výkon na škále od 0 (nedostatečné, nekvalitní) po 4 (vynikající, bez výhrad). Studenti mají možnost vyplnit hodnocení i slovně, odpovědět na otázky několika větami, a ne pouze hodnotit na škále od nuly do čtyř bodů.

První otázka se týká hodnocení důležitosti průběžné praxe a jejího významu v profilu absolventa daného studijního programu. Druhá otázka hodnotí úroveň a kvalitu informací a organizace praxe na fakultě, a také možnost přizpůsobit praxi

osobním a individuálním zaměřením. Třetí otázka se zaměřuje na hodnocení teoretické a metodické přípravy, včetně největších nedostatků a kladů. Čtvrtá otázka se věnuje hodnocení vlastního výkonu na pedagogické praxi, včetně předností a nedostatků ve vedení edukačního procesu. Pátá otázka hodnotí přínos praxe pro zvýšení praktické odbornosti a rozšíření rejstříku možných praktických postupů a metod. Poslední, šestá otázka, se zaměřuje na hodnocení spolupráce s edukátorem, tedy vedoucím učitelem, včetně úrovně rozborů výstupů a metodického vedení, vhodné a odborně podané informace, umožňování samostatné a tvůrčí činnosti.

Otázky v tomto dotazníku se liší od hodnocení praktikanta vedoucím edukátorem během edukační praxe. Současný dotazník je zaměřen spíše na subjektivní pocity praktikanta a na to, jak užitečná byla jeho praxe pro jeho studium.

Tato škála je přímo vložená v dokumentu a zní následovně:

- 0 bodů – nedostatečné, nekvalitní
- 1 bod – slabé, ještě nedostatečné
- 2 body – průměrné, dostatečné
- 3 body – kvalitní, přiměřené
- 4 body – vynikající, bez výhrad

4.6 Výkaz edukační praxe

Posledním dokumentem, který používám k této bakalářské práci, je „Výkaz edukační praxe“ viz. [Příloha č. 4](#). Tento dokument poskytuje základní informace o studentovi a jeho praxi. Obsahuje jméno, studijní obor a ročník studenta, dále adresu instituce, datum praxe a další formální údaje.

Nejdůležitější částí dokumentu jsou tabulky pod úvodními informacemi. První tabulka zahrnuje přehled náslechnů. Student má možnost absolvovat 10 náslechnů, aby se mohl zorientovat, seznámit se s prostředím a s dětmi. Tabulka obsahuje počet náslechnů, datum, název skupiny, hlavní charakteristiku náplně edukační jednotky a místo, kde se náslechy konaly.

Druhá tabulka obsahuje přehled výstupů, kterých by mělo být 20, ale počet je vždy individuální. Tabulka obsahuje informace jako počet výstupů, datum, název

skupiny, hlavní charakteristiku náplně edukační jednotky a místo, kde byla praxe vykonána.

Student si tento dokument vyplňuje sám, a vedoucí edukátor poté potvrzuje evidenci splněných edukačních jednotek.

4.7 Charakteristika sledovaného souboru

Všechny dokumenty, které mi by byly poskytnuty, byly vybrány od roku 2018 do roku 2019, stovky dokumentů bohužel nebyly kompletní nebo uváděly ne zcela validní informace ke zpracování. Proto jsem použila pouze formuláře 47 respondentů z let 2018 až 2019, tedy studentů, kteří měli dokumenty kompletní. Výsledky jsou tedy vždy od téhož studenta, přičemž číslo studenta zůstává totožné. Z toho se vybralo 18 formulářů od žen a následně 29 formulářů od mužů, žen bylo 38 % z celkového počtu a mužů více, a to 62 %.

Praktikanti vykonávali svou praxi buď ve sportovních klubech, nebo při organizování zájmových kroužků a volnočasových aktivit pro děti. Z celkového počtu praktikantů se 33 věnovalo sportovním klubům a 14 volnočasovým aktivitám.

Praktikanti byli rozděleni mezi všechny ročníky studia. V prvním ročníku 22 studentů pracovalo ve sportovních klubech a 11 studentů se podílelo na volnočasových aktivitách. Ve druhém ročníku se 11 studentů zapojilo do sportovních klubů, zatímco pouze 1 student se věnoval volnočasovým aktivitám. Ve třetím ročníku byl v každé kategorii zapojen jeden student.

Všech 47 studentů se účastnilo různých sportovních klubů nebo jiných volnočasových aktivit a kroužků. Pro lepší přehlednost jsem tyto aktivity rozdělila do čtyř kategorií: míčové hry, atletika, plavání a ostatní sporty.

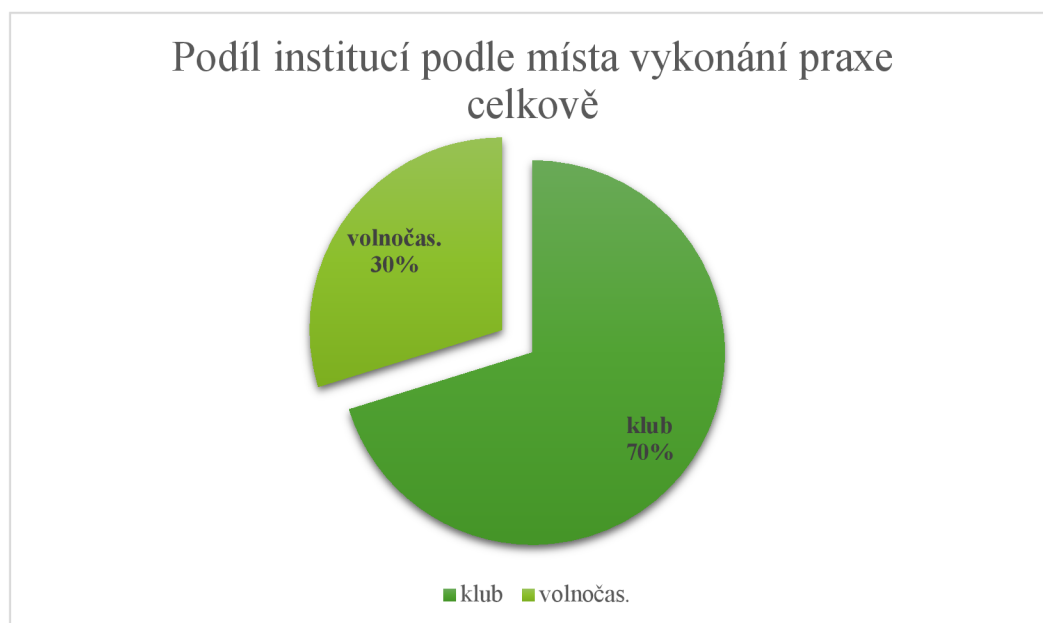
Míčové hry, jako například fotbal, volejbal nebo házená, byly mezi studenty nejpoblárnější a objevily se celkem 22krát. Atletika byla zastoupena dvakrát, plavání třikrát a ostatní sporty, mezi které patřila například cyklistika nebo bojové sporty, byly zaznamenány sedmkrát.

5 VÝSLEDKY

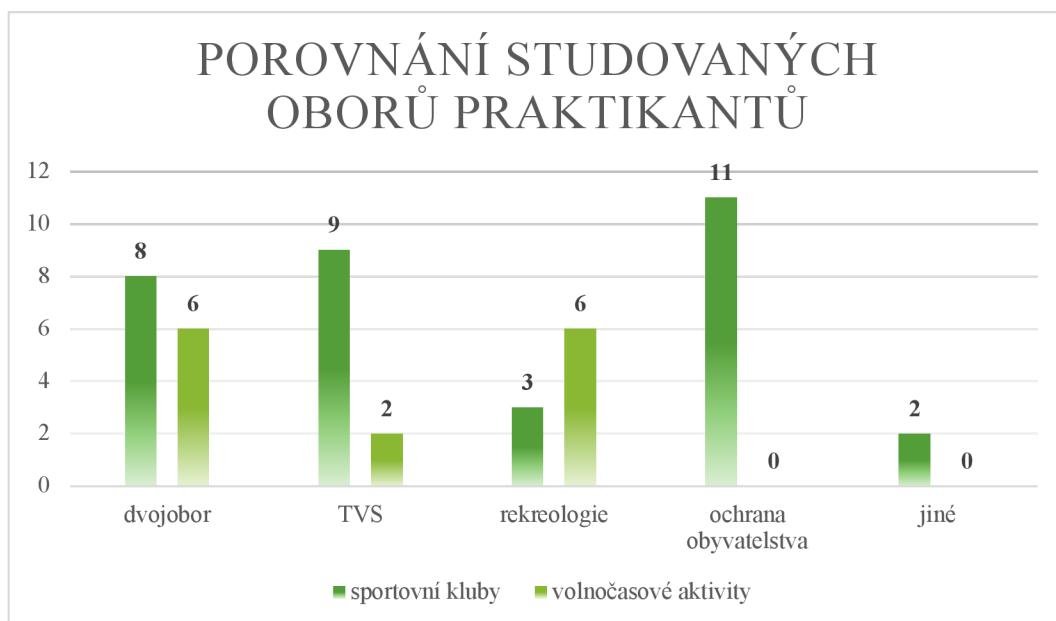
5.1 Výběr instituce pro vykonání praxe

Praktikanti si mohou zvolit praxi podle svého uvážení, tak aby se týkala oblasti sportu a tělovýchovy. Jak už jsem zmiňovala výše, nevhodnějšími zařízeními jsou sportovní instituce, kterou si student zvolil, si můžeme dohledat procentuální podíl institucí, kde byly praxe či edukační jednotky vykonávány.

Podle Obrázku 1. můžeme vidět, že větší část studentů si vybrala pro svoji praxi klub, většinou se jednalo o sportovce, kteří zde dříve působili, proto to bylo pro ně nejvhodnějším řešením. Všechny tyto informace jsou uvedeny v dokumentu Výkaz edukační praxe, jeho obsah je popsán v kapitole výše.

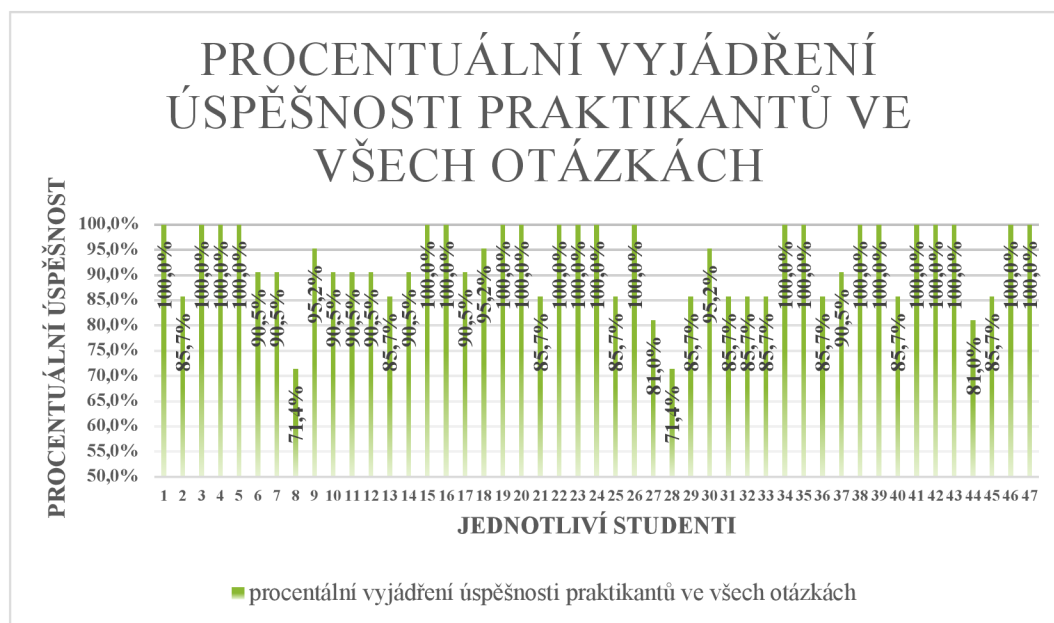
Obrázek 1. Procentuální zastoupení institucí při výběru vykonání praxe

Obrázek 2. Porovnání studijních oborů, které plnily povinnou praxi

Na obrázku č. 2 porovnávám studenty ze všech studijních programů na Fakultě tělesné kultury. Studijní obory jsem rozdělila do pěti skupin: dvojobory, Tělesná výchova a sport se specializacemi, Rekreologie, Ochrana obyvatelstva a další. Největší zastoupení měla Ochrana obyvatelstva s 11 studenty ve sportovních klubech, následovaná Tělesnou výchovou a sportem se specializacemi s 9 studenty, rovněž ve sportovních klubech. Rekreologie měla větší zastoupení ve volnočasových aktivitách, a to 6 studentů oproti 3, protože tento program má k těmto aktivitám blíže. Dvojobory byly velmi vyrovnané v obou skupinách.

5.2 Hodnocení praktikantů vedoucími edukátory na pedagogické praxi

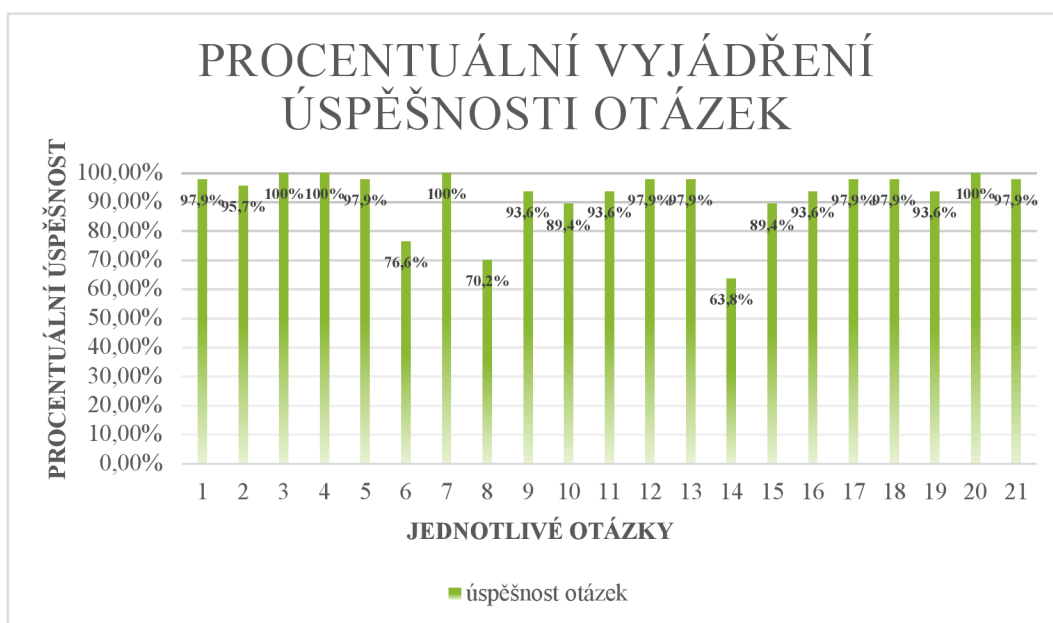

Obrázek 3. Procentuální vyjádření úspěšnosti 47 praktikantů ve všech 21 otázkách

Tento graf zobrazuje úspěšnost jednotlivých studentů při plnění otázek z formuláře „Posouzení praktikanta na edukační praxi“. Na vodorovné ose je počet studentů, kteří se výzkumu zúčastnili, celkem tedy 47. Svislá osa ukazuje procentuální úspěšnost, která odráží, jak si studenti během praxe vedli.

21 studentů dosáhlo 100 % úspěšnosti, což znamená, že splnili všechny požadované úkoly. 11 studentů dosáhlo úspěšnosti mezi 90 a 99 %, což je také velmi dobrý výsledek, to znamená, že nesplnili jen jeden nebo dva požadavky. 15 studentů mělo průměrnou úspěšnost mezi 70 a 89 %, což stále považujeme za dobrý výkon, i když nesplnili přibližně tři až šest úkolů.

5.2.1 Procentuální vyjádření jednotlivých 21 otázek z dokumentu

Obrázek 4. Procentuální vyjádření úspěšnosti otázek Posouzení praktikanta vedoucím edukátorem

Z grafu je zřejmé, že všichni studenti úspěšně odpověděli na otázky číslo 3, 4, 7 a 20. Většina otázek však dosahovala úspěšnosti mezi 90 až 99 %, což naznačuje, že téměř všichni studenti splnili dané požadavky. To platí pro otázky 1, 2, 5, 9, 11, 12, 13, 16, 17, 18, 19 a 21. Graf rovněž ukazuje, že u několika otázek mělo větší procento studentů problémy s jejich splněním. Konkrétně se jedná o otázky 6, 8 a 14, které nezvládlo přibližně 30 % studentů.

Díky formuláři „Posouzení praktikanta na edukační praxi“ z let 2018 a 2019 jsem byla schopna vložit data do tabulky a následně je převést na procenta.

5.2.2 Procentuální úspěšnost muži/ ženy

V další části své bakalářské práce se zaměřuji na hlavní rozdíly v úspěšnosti a počtech mezi ženami a muži. Je zřejmé, že žen je procentuálně méně, konkrétně 38 %, zatímco mužů je výrazně více, přesněji 62 %. Nejvýznamnější rozdíl tedy spočívá v počtu vybraných praktikantů podle pohlaví.

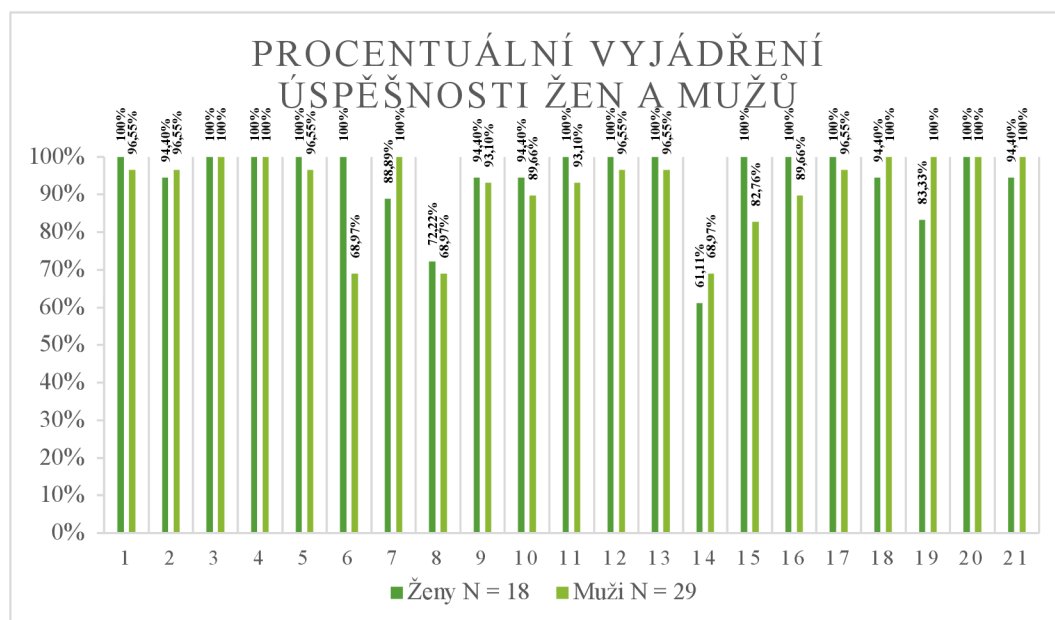
Při porovnání otázek č. 1 až 5 zjistíme, že úspěšnost se pohybuje okolo 95 % až 100 % u obou pohlaví. Otázka č. 6 byla ženami splněna na 100 %, zatímco muži dosáhli 69 % úspěšnosti, což představuje rozdíl 31 %. Naopak u otázky č. 7 byli úspěšnější muži se 100 % splněním oproti 89 % u žen. Otázka č. 8 měla nižší

procento úspěšnosti u obou pohlaví, nicméně ženy dosáhly 73 %, zatímco muži 69 %. Otázky č. 9 až 13 se opět pohybují v rozmezí 90 % až 100 % úspěšnosti. Otázka č. 14 byla méně úspěšná celkově, ale muži ji splnili z 69 %, zatímco ženy pouze z 62 %. Zbývající otázky, tedy otázky č. 15 až 21, se pohybují v rozmezí 80 % až 100% úspěšnosti.

Podle grafu je zřejmé, že ženy mají vyšší procento úspěšnosti než muži. Ženy dosahují kolem 57% úspěšnosti při splnění jednotlivých otázek, kde všechny ženy úspěšně splnily dané úkoly. Naopak muži dosahují přibližně 33% úspěšnosti v plnění jednotlivých otázek.

V grafu č. 5 je zobrazen počet žen a jejich úspěšnost při plnění požadovaných úkolů. Celkem je zde 18 žen, což naznačuje, že většina žen splnila téměř všechny otázky, případně jen s odchylkou jedné nebo dvou žen. Nicméně je vidět, že u otázek 8, 14 a 19 byla úspěšnost nižší.

Graf č. 5 ukazuje počet mužů a jejich úspěšnost při plnění požadovaných úkolů. Celkem se jedná o 29 mužů. Většina otázek byla splněna maximálním počtem mužů. Sedm otázek splnili všichni muži, zatímco u deseti otázek byla odchylka 1 až 3 studentů. Otázky č. 6, 8, 14 a 15 byly splněny nejmenším počtem mužů.

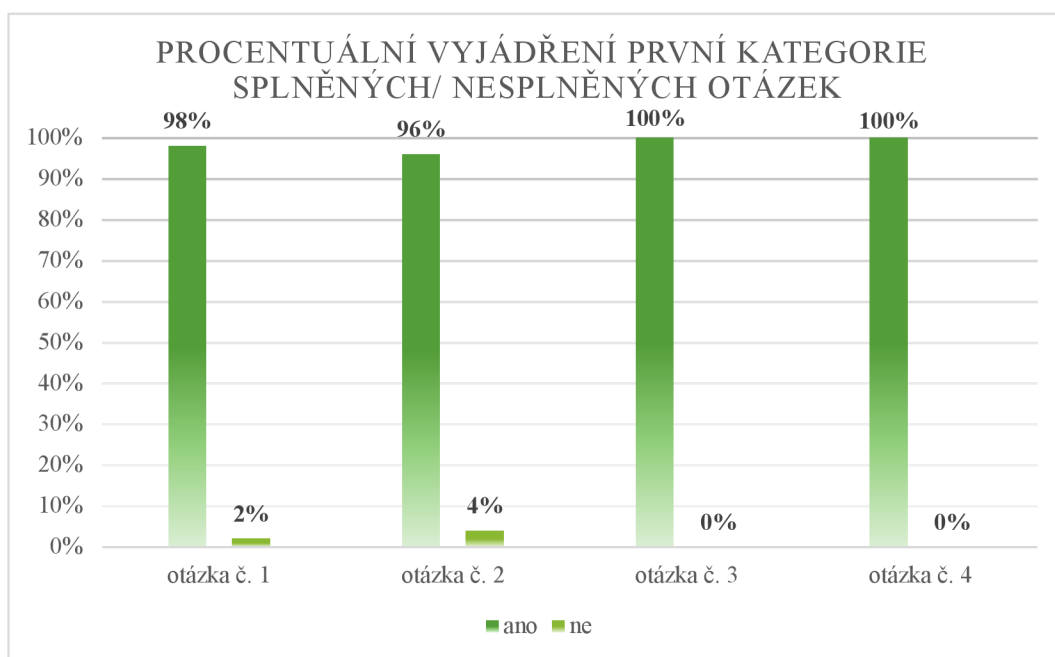

Obrázek 5. Procentuální vyjádření úspěšnosti žen a mužů při Posouzení praktikanta vedoucím edukátorem na edukační praxi

5.2.3 Procentuální vyjádření splnění úkonů na pedagogické praxi

Díky formuláři „Posouzení praktikanta na průběžné pedagogické praxi“ jsme schopni určit, jak si studenti vedli na jejich praxi. Tento dokument vyplňuje vedoucí edukátor, tedy trenér, učitel či další osoba, které je tím pověřená. Otázek je 21, přičemž vedoucí edukátor zaškrťává možnosti ano/ne, tedy splnil či nesplnil daný požadavek. Níže uvádím grafy, které obsahují i konkrétní otázky a procenta, jak si studenti vedli. Otázky jsem rozdělila do tří kategorií. První kategorie zahrnuje otázky s nejvyšším hodnocením, kde úspěšnost dosáhla mezi 94 % a 100 %. Druhá kategorie obsahuje otázky s průměrnou úspěšností 89 %. Třetí kategorie zahrnuje otázky s nejnižší úspěšností, kde se procento správných odpovědí pohybovalo mezi 63 % a 76 %.

První kategorie – vysoká procentuální úspěšnost

Obrázek 6. Procentuální vyjádření splněných či nesplněných otázek 1 až 4.

První kategorie, do které jsem otázky rozdělila, zahrnuje otázky s vysokou procentuální úspěšností. Konkrétně se jedná o otázky č. 1, 2, 3, 4, 5, 7, 9, 11, 12, 13, 16, 17, 18, 19, 20 a 21. První graf zobrazuje otázky 1 až 4.

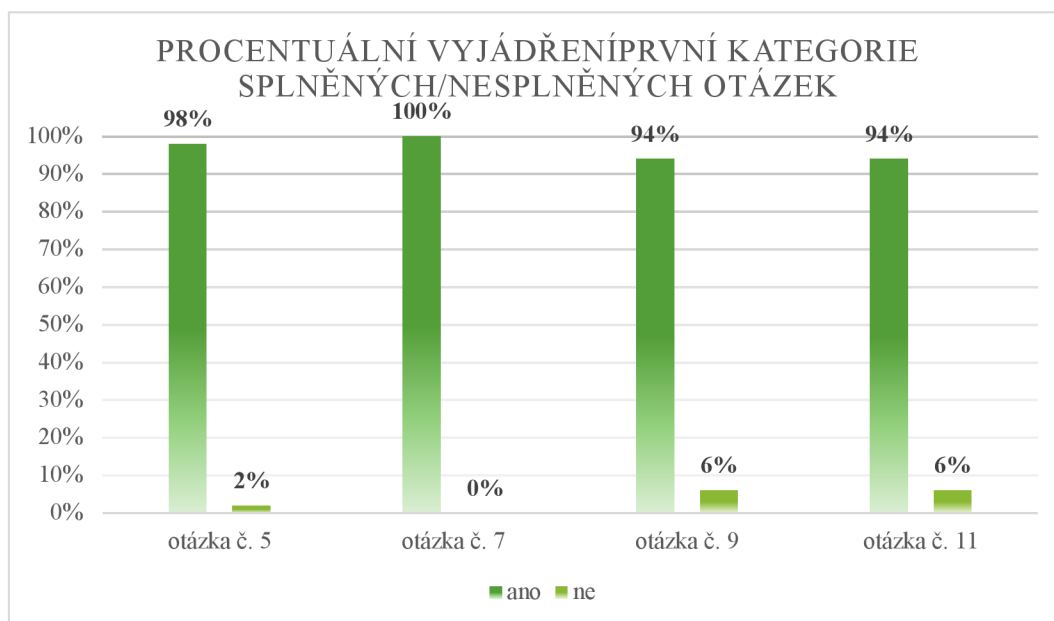
Otázka č. 1 se zabývá schopností studentů stanovit a hodnotit přesné a konkrétní cíle. Tuto otázku úspěšně splnilo 98 % studentů, přičemž pouze 2 % studentů úkol nesplnilo.

Otázka č. 2 posuzuje schopnost studentů vhodně a odborně prezentovat učivo. 96 % studentů dosáhlo v této oblasti výborných výsledků, zatímco 4 % studentů úkol nezvládlo.

Otázka č. 3 hodnotí schopnost studentů motivovat svěřence k činnosti. Všichni dotazovaní studenti tuto otázku splnili.

Otázka č. 4 se zaměřuje na schopnost studentů vytvářet vhodnou pracovní atmosféru. Opět všichni dotazovaní studenti dosáhli 100% úspěšnosti v této oblasti.

První kategorie – vysoká procentuální úspěšnost

Obrázek 7. Procentuální vyjádření splněných či nesplněných otázek 5,7,9 a 11.

Druhý graf zahrnuje otázky č. 5, 7, 9 a 11, které byly hodnoceny s úspěšností mezi 94 % až 100 %. To znamená, že tyto otázky byly splněny s velmi vysokým hodnocením.

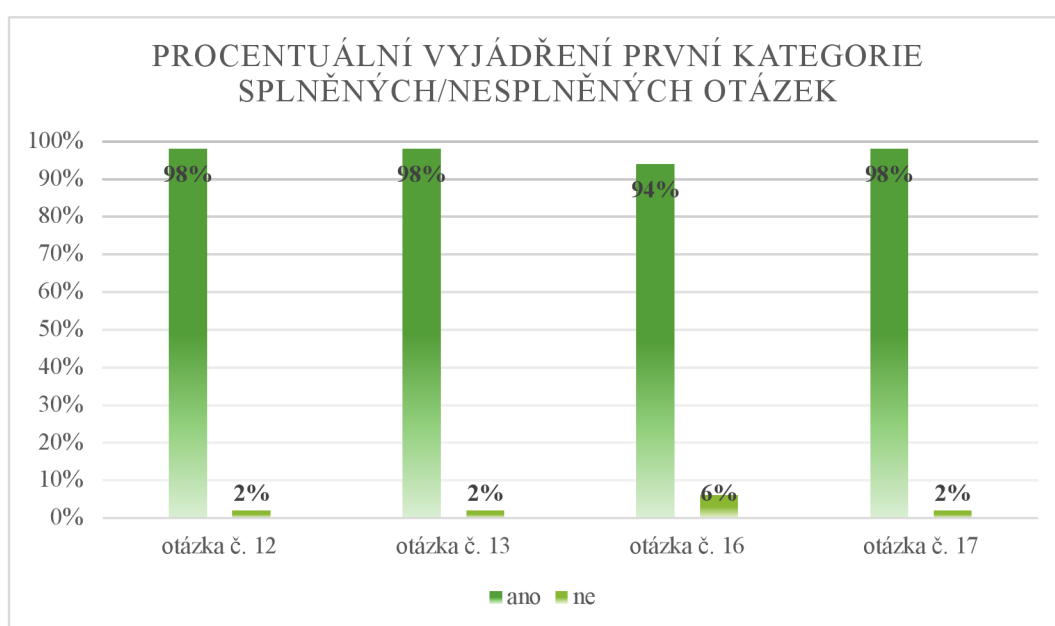
Otázka č. 5 hodnotí schopnost studentů navázat odpovídající komunikaci se svěřenci. Z grafu vyplývá, že 98 % studentů splnilo tento požadavek, pouze 2 % studentů ho nesplnilo.

Otázka č. 7 posuzuje, jak efektivně studenti zapojují svěřence do činnosti. Všichni studenti úspěšně splnili tento požadavek, a proto je úspěšnost otázky č. 7 v grafu 100 %.

Otázka č. 9 zkoumá, zda studenti aplikují zpětné informace a korekce. Tuto otázku splnilo 94 % studentů, což ji řadí mezi velmi úspěšné. 6 % studentů tento požadavek nesplnilo.

Otázka č. 11 posuzuje, jak studenti využívají pochvaly. I když úspěšnost této otázky činí také 94 %, stále se jedná o vysoký výsledek, přičemž pouze 6 % studentů nepoužilo pochvaly v dostatečné míře.

První kategorie – vysoká procentuální úspěšnost

Obrázek 8. Procentuální vyjádření splněných či nesplněných otázek 12, 13, 16 a 17.

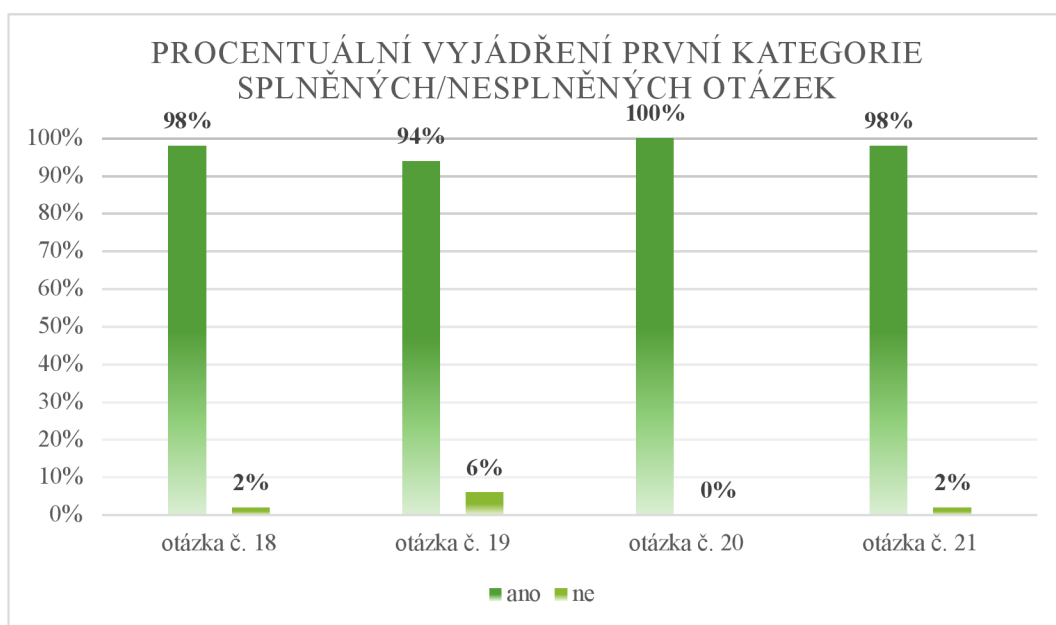
Předposlední graf v této kategorii zahrnuje otázky č. 12, 13, 16 a 17. Otázka č. 12 se zabývá tím, zda student udržuje přiměřenou a adekvátní kázeň, která je klíčová pro kvalitní výuku. Tento úkol splnilo 98 % studentů, zatímco 2 % studentů požadavek nesplnilo.

Otázka č. 13 se zaměřuje na to, zda student dokáže zajistit bezpečnost a poskytnout potřebnou pomoc. Také zde dosáhla úspěšnost 98 %, přičemž 2 % studentů nesplnilo tento požadavek.

Otázka č. 16 zjišťuje, jestli student umožňuje svěřencům tvůrčí a samostatnou činnost. Tuto otázku splnilo 94 % praktikantů, což je velmi dobrý výsledek, přičemž 6 % studentů požadavek nesplnilo.

Otázka č. 17 se věnuje tomu, zda je student tvůrčí osobností a dokáže flexibilně reagovat na situace. Tato otázka patří mezi velmi úspěšné, s 98 % splněním požadavku a pouze 2 % nesplněním.

První kategorie – vysoká procentuální úspěšnost

Obrázek 9. Procentuální vyjádření splněných či nesplněných otázek 18, 19, 20 a 21

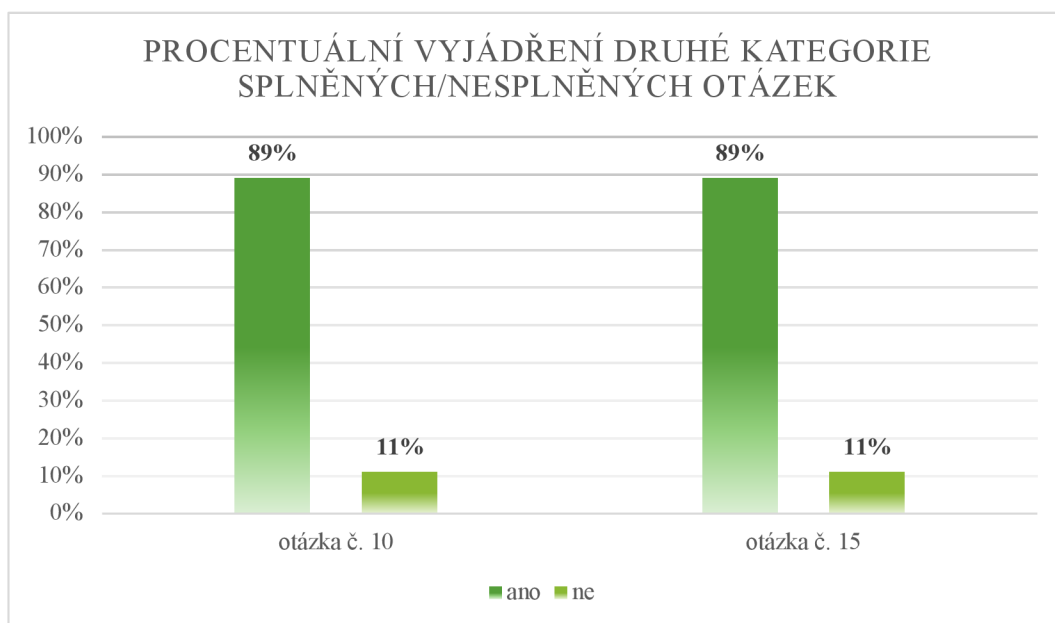
Otázka č. 18 zjišťuje, zda jsou studenti na praxích důslední a odpovědní. Tento požadavek splnilo 98 % studentů, zatímco 2 % studentů ho nesplnilo.

Otázka č. 19 se zaměřuje na odbornou způsobilost studentů pro vykonávanou činnost. Tuto otázku splnilo 94 % studentů, přičemž 6 % studentů ji nesplnilo. Fakulta tělesné kultury se snaží studenty co nejvíce připravit na praxi, a proto zahrnuje do studijního programu co nejvíce praktických zkušeností.

Otázka č. 20 hodnotí výchovné předpoklady studentů pro pedagogickou způsobilost. Všichni studenti v tomto ohledu splnili daný požadavek.

Otázka č. 21 se zabývá tím, zda mělo působení praktikanta na praxi přínos pro instituci. 98 % studentů tohoto výzkumu bylo pro dané instituce přínosem.

Kategorie 2 – Průměrná procentuální úspěšnost

Obrázek 10. Procentuální vyjádření splněných či nesplněných otázek č. 10 a 15

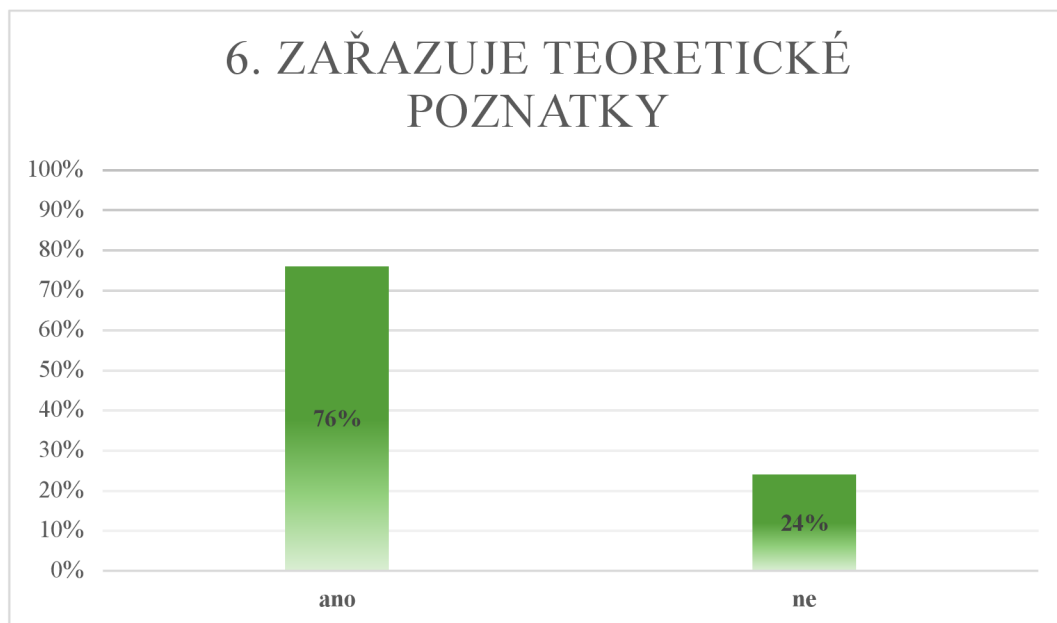
Druhá kategorie, kterou jsem zařadila do této práce, se zaměřuje na průměrné splnění daných úkolů. Z celkového počtu 21 otázek byly průměrně splněny pouze dvě. První je otázka č. 10, která se týká využívání názorných materiálů a didaktické techniky. Tento požadavek splnilo 89 % studentů, zatímco 11 % jej nesplnilo.

Druhou průměrně splněnou otázkou je otázka č. 15, která se zabývá tím, zda studenti vhodně zařazují relaxační a uvolňovací cvičení. Výsledky této otázky jsou podobné jako u otázky č. 10, s úspěšností 89 % a neúspěšností 11 %.

Třetí kategorie – nízká procentuální úspěšnost

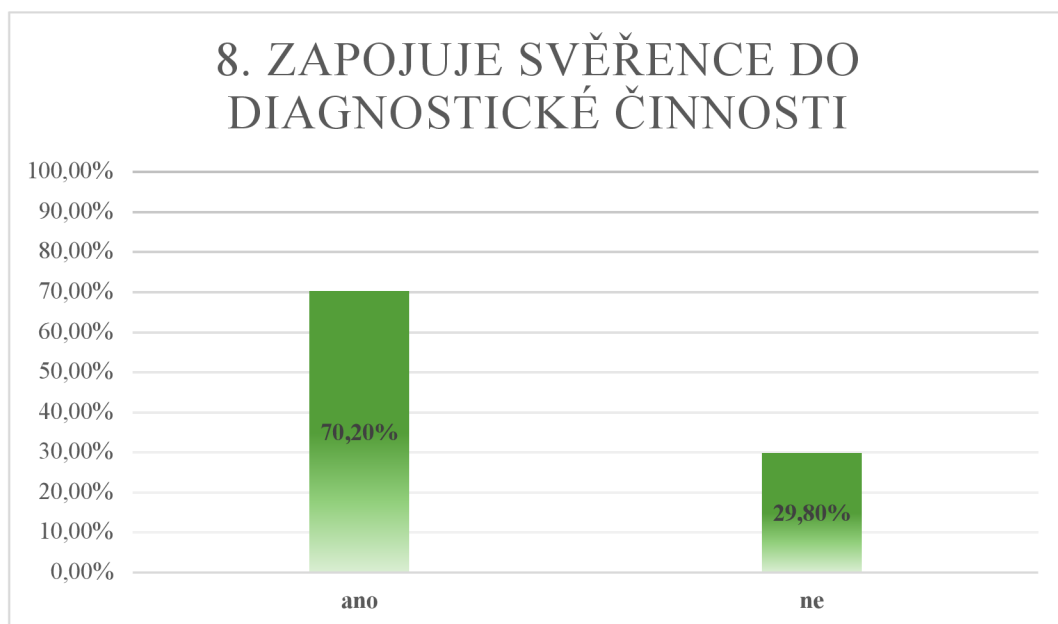
Poslední kategorií jsou otázky s nízkou mírou splnění, konkrétně otázky č. 6, 8 a 14. U otázek č. 6 a 14 je míra úspěšnosti relativně vyšší, avšak otázka č. 8 vykazuje převahu negativních odpovědí. Z grafů níže je zřejmé, že u některých otázek bylo vyšší procento studentů, kteří podle vedoucího edukátora nesplnili požadavky pedagogické praxe. To mělo negativní vliv na kvalitu jejich výkonů a výsledků.

U otázky č. 6, která se zaměřuje na aplikaci teoretických poznatků v praxi, je zřejmé, že 77 % studentů tento úkol splnilo. To znamená, že většina praktikantů začlenila teoretické poznatky do svých edukačních jednotek. Avšak 23 % studentů tuto integraci neprovedlo, což mohlo negativně ovlivnit jejich výkon v praktické části.

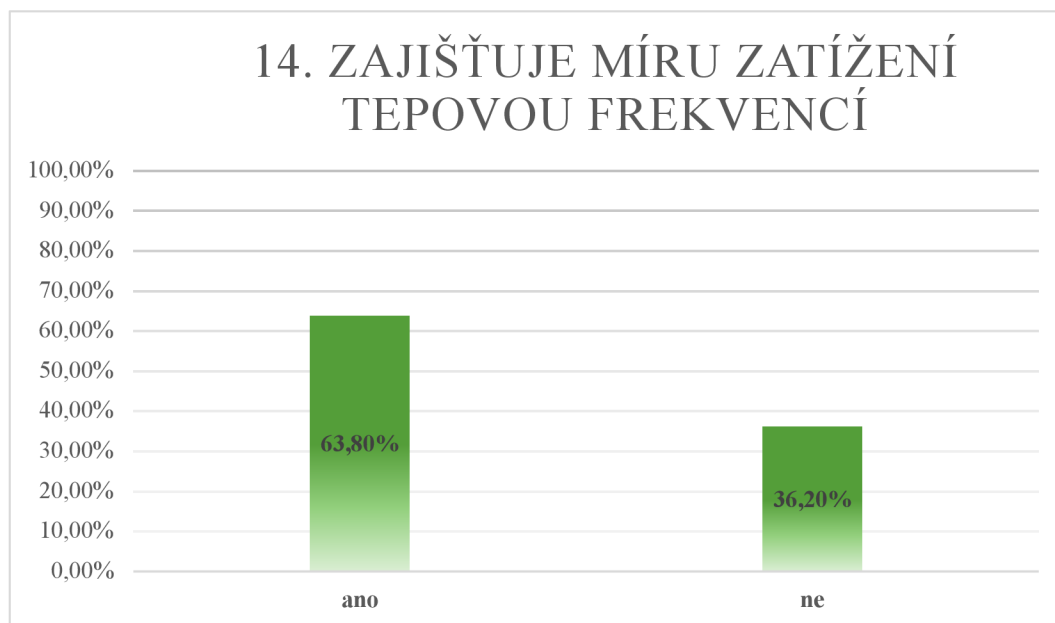
Obrázek 11. Procentuální vyjádření u otázky č. 6. Zařazuje teoretické poznatky

Otázka č. 8 se zaměřuje na to, jak studenti zapojují své svěřence do diagnostické činnosti. Z grafu je zřejmé, že 59 % studentů nezapojilo své svěřence do diagnostických aktivit. To znamená, že pouze menší část, konkrétně 41 % studentů, byla schopna ve své pedagogické praxi efektivně provádět diagnostiku jednotlivců. Tato diagnostika je klíčová pro optimální rozvoj osobnosti svěřenců a umožňuje volbu správných metod a forem práce.

Obrázek 12. Procentuální vyjádření u otázky č. 8. Zapojuje svěřence do diagnostické činnosti

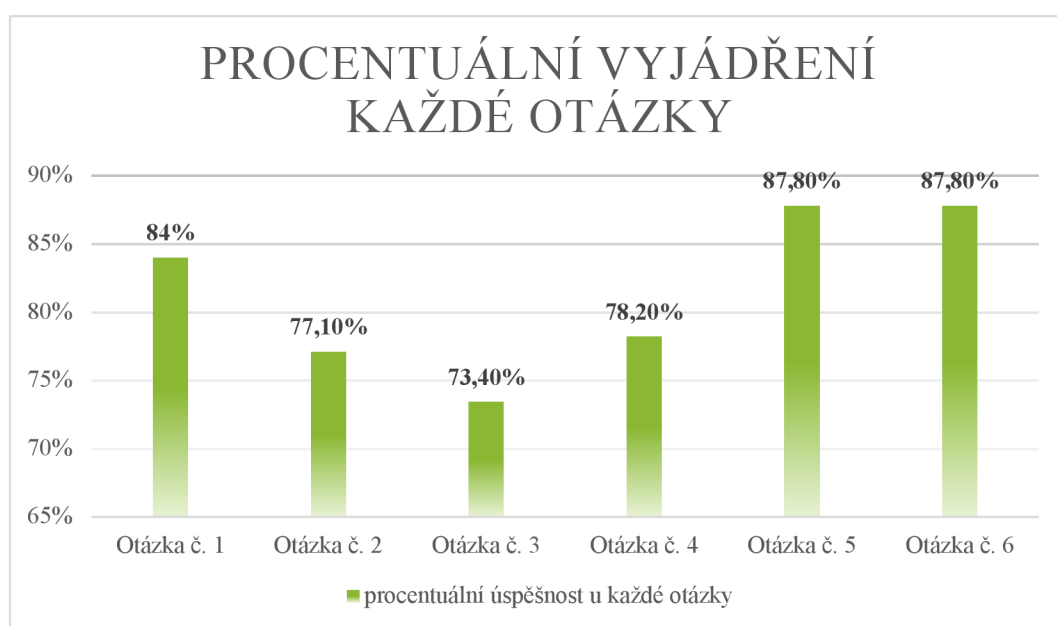
Otázka č. 14 se zaměřuje na zjištění míry zatížení tepovou frekvencí. Tento požadavek splnilo pouze 64 % studentů, což naznačuje, že tato otázka byla méně často splněná než ostatní. Většina ostatních otázek byla buď splněna na 100 %, nebo se výjimečně stalo, že pár studentů tento úkol nesplnilo. Tyto výjimky však neměly výrazný vliv na kvalitu jejich pedagogické praxe a celkové hodnocení.

Obrázek 13. Procentuální vyjádření u otázky č. 14. Zajišťuje míru zatížení tepovou frekvencí

5.3 Osobní hodnocení vlastní činnosti praktikantů na pedagogické praxi

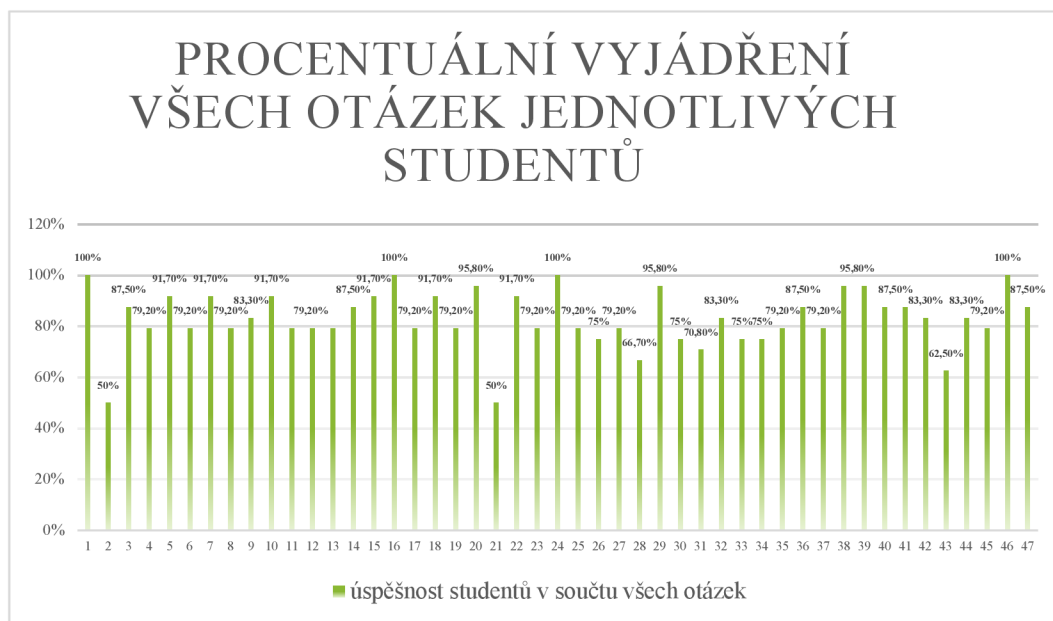
Dalším dokumentem, který jsem podrobně analyzovala, bylo "Osobní hodnocení praxe" viz. Příloha 3. Tento dokument obsahuje 6 otázek zaměřených na studenta a jeho sebereflexi. Výše, v kapitole metodika, podkapitola Osobní hodnocení praxe praktikantem, jsou podrobně rozebrány jednotlivé otázky a bodové ohodnocení. Z analýzy vyplývá, že otázky číslo 5 a 6 byly hodnoceny nejvyššími stupni hodnocení. Nejnižší bodové ohodnocení dostala otázka číslo 3. Hodnoticí škála má pět stupňů. Nejlepší výkony jsem zařadila do tří a čtyřbodové kategorie, což představuje velmi kvalitní a pro praxi dostačující výsledky. Druhá kategorie, která označuje průměrné hodnocení, spadá do dvoubodové hranice. Poslední kategorií, které jsem považovala za nedostačující pro tuto praxi, jsou hodnocení s nulovým nebo jedním bodem.

Obrázek 14. Procentuální úspěšnost všech otázek z formuláře „Osobní hodnocení praxe praktikantem.“

5.3.1 Procentuální vyjádření všech otázek jednotlivých studentů na praxi

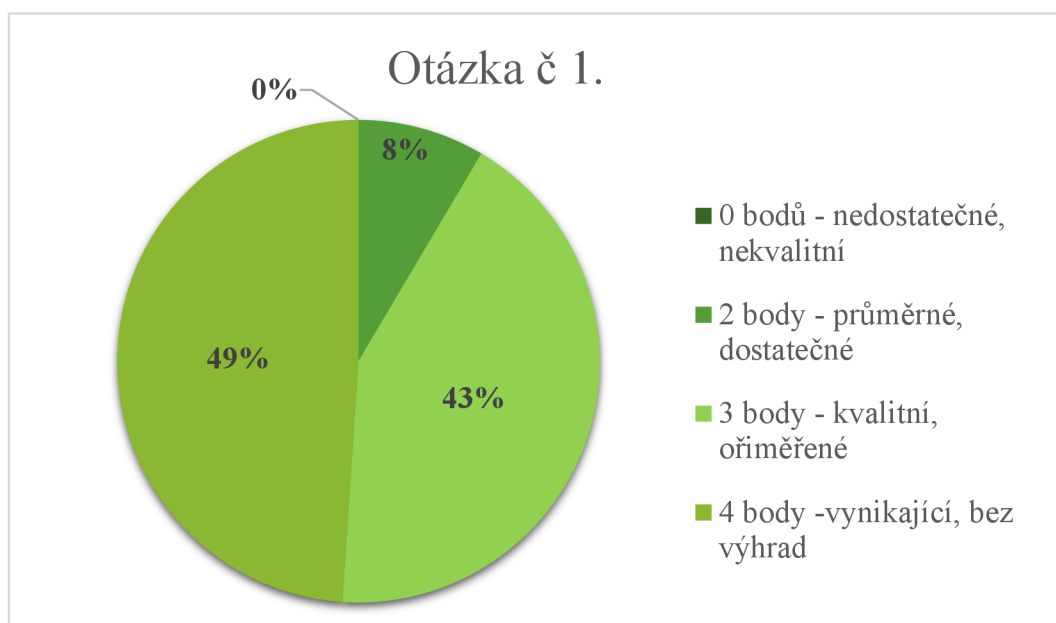
Dalším grafem, který prezentuji, je procentuální úspěšnost všech studentů ve všech 6 otázkách dohromady. Formulář jsem důkladně analyzovala a na základě shromážděných dat jsem doplnila konečná hodnocení do tabulek. Poté jsem vypočítala procentuální úspěšnost každého studenta, který byl zahrnut v této práci. Celkem bylo hodnoceno 47 studentů, Většina studentů dosáhla úspěšnosti kolem 80 %, přičemž nejčastěji se vyskytující hodnota byla 79,20 %. Nejmenší hodnocení měli dva studenti, a to pouhých 50 %.

Obrázek 15. Procentuální vyjádření všech otázek jednotlivých studentů.

Otázka č. 1 rozebírá „*Hodnocení potřebnosti průběžné praxe. Váha praxe v profilu absolventa jeho studijního programu. Dostatečný či nedostatečný rozsah praxe...*“

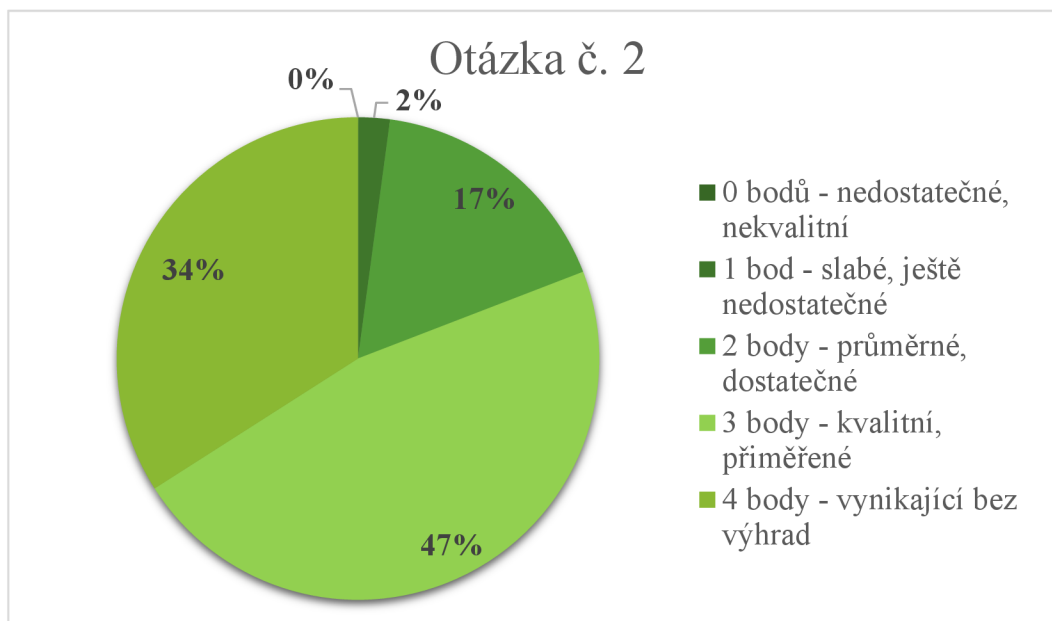
Z grafu je patrné, že nejvyšší procentuální zastoupení, a to 49 % studentů, udělilo praxi čtyři body, což naznačuje, že tito praktikanti považují praxi za klíčový prvek svého studia. Ostatních 43 % studentů udělilo praxi tři body, což svědčí o její významnosti i pro ně. Menší část studentů, 6 %, udělila otázce dva bod. Ani jedno procento studentů neudělilo otázce číslo 1 jeden nebo nula bodů.

Obrázek 16. Otázka č. 1 „Hodnocení potřebnosti průběžné praxe. Váha praxe v profilu absolventa jeho studijního programu. Dostatečný či nedostatečný rozsah praxe...“

Otázka č. 2 se zaměřuje „Úroveň a kvalitu vstupů a výstupů předmětu na fakultě. Informovanost a způsob organizace praxe, možnost provést praxi dle osobního, individuální zaměření, ...“

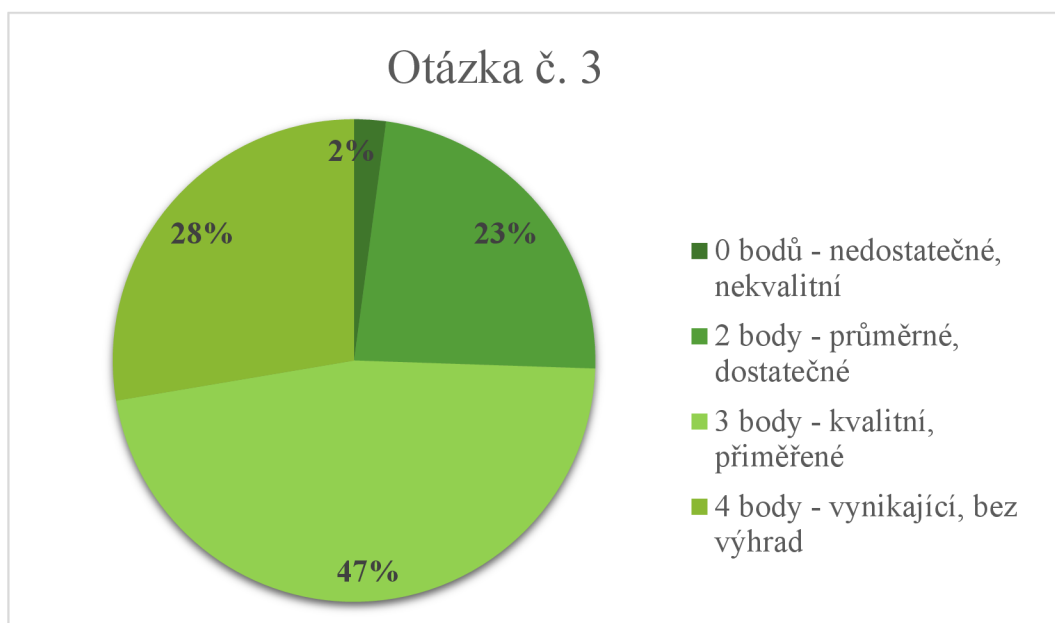
V grafu týkajícím se této otázky lze vidět, že největší podíl odpovědí, konkrétně 47 %, získala hodnocení třemi body. To znamená, že většina studentů hodnotí praxi jako kvalitní a přiměřenou. Nejvyšší bodové hodnocení zvolilo 34 % studentů, což naznačuje, že tuto otázku považují za vynikající a bez výhrad. Dvoubodové hodnocení dosáhlo 15 %, podprůměrné hodnocení, a to jeden bod, udělilo pouze 2 % studentů z celkového počtu. Nula bodů v této otázce si neudělil nikdo.

Obrázek 17. Otázka č. 2 „Úroveň a kvalitu vstupů a výstupů předmětu na fakultě. Informovanost a způsob organizace praxe, možnost provést praxi dle osobního, individuální zaměření, ...“

Otázka č. 3 se zaměřuje na *"Hodnocení teoretické a metodické připravenosti v dosavadní přípravě na fakultě, včetně teoretické připravenosti na vedení edukačního procesu, největších nedostatků a kladů."*

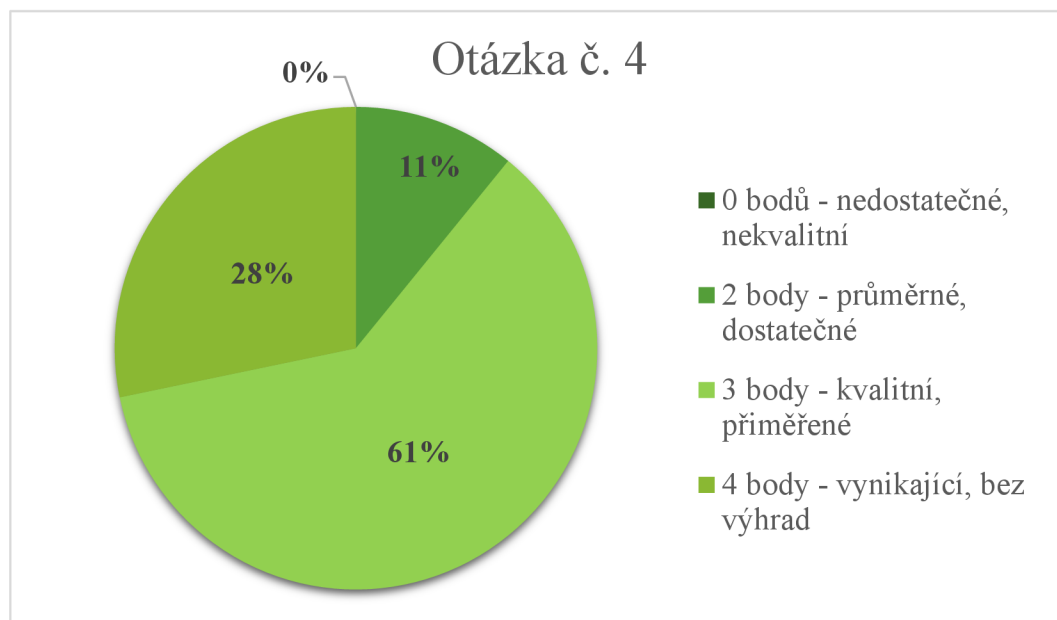
Z grafu vyplývá, že nejčastějším hodnocením byla tříbodová hranice, což ukazuje na kvalitní a přiměřenou připravenost. Druhou nejčastější byla čtyřbodová hranice, kterou studenti hodnotili jako vynikající bez výhrad. Následuje dvoubodová hranice, která značí průměrné a dostatečné hodnocení. Hranice jednoho bodu se zde nevyskytuje, ale 2 % studentů hodnotilo připravenost nulovými body, což znamená, že podle jejich názoru nebyla práce dostačující pro praxi.

Obrázek 18. Otázka č. 3 "Hodnocení teoretické a metodické připravenosti v dosavadní přípravě na fakultě, včetně teoretické připravenosti na vedení edukačního procesu, největších nedostatků a kladů."

Otázka č. 4 se zaměřuje na „*Hodnocení vlastního výkonu na pedagogické praxi, studentovy přednosti a nedostatky ve vedení edukačního procesu.*“

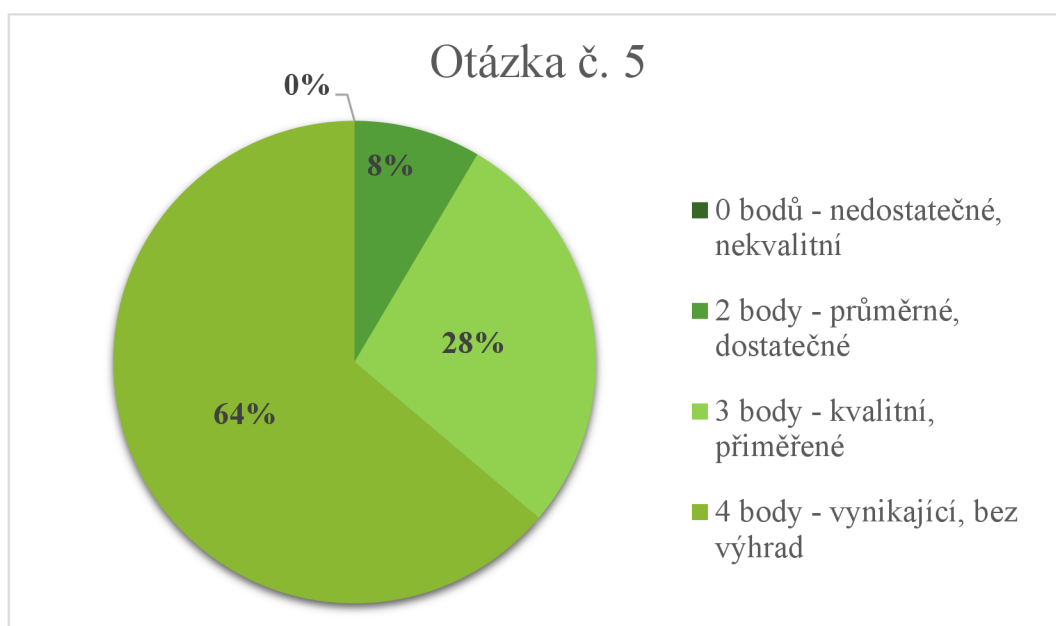
Z výsledků grafu je patrné, že nejčastějším hodnocením byla tříbodová hranice. To naznačuje, že studenti považovali své výkony za kvalitní a přiměřené pro tuto pedagogickou praxi. Druhou nejčastější byla čtyřbodová hranice, kterou zvolilo 28 % studentů, čímž označili svou praxi za vynikající bez výhrad. Průměrné hodnocení, tedy dvoubodovou hranici, si přidělilo 9 % studentů. Žádný ze studentů si neudělil jedno nebo nulové body, což naznačuje, že všichni studenti cítili, že jejich výkon na praxi byl alespoň přiměřený.

Obrázek 19. Otázka č. 4 „Hodnocení vlastního výkonu na pedagogické praxi, studentovy přednosti a nedostatky ve vedení edukačního procesu.“

Otázka č. 5 se zabývá „*Přínosem praxe pro zvýšení praktické odbornosti a rozšíření rejstříku možných praktických postupů, metod a způsobů řešení.*“

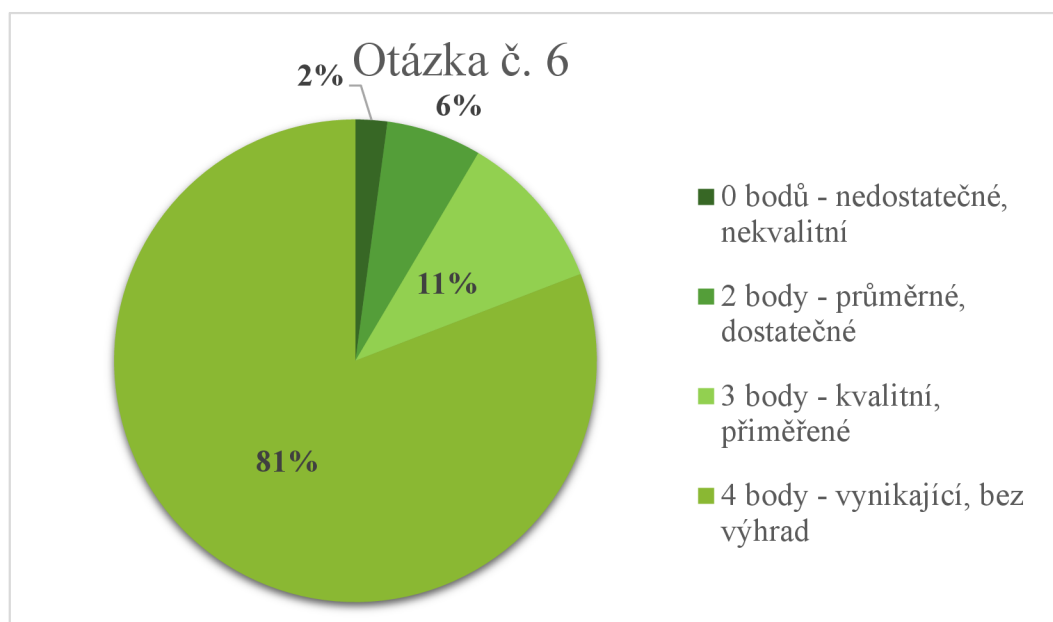
Z výsledků grafu je zřejmé, že převládající hodnocení je čtyřbodové, kdy 64 % studentů označilo přínos praxe jako vynikající bez výhrad. Následuje třibodová hranice, kterou zvolilo 28 % studentů, označujíc praxi za kvalitní a přiměřenou, což je rovněž velmi dobré hodnocení. Dvoubodové hodnocení zvolilo 8 % studentů. Žádný student neudělil hodnocení jednoho nebo nula bodů, což znamená, že všichni studenti považovali praxi za přínosnou alespoň v nějaké míře.

Obrázek 20. Otázka č. 5 „*Přínosem praxe pro zvýšení praktické odbornosti a rozšíření rejstříku možných praktických postupů, metod a způsobů řešení.*“

Otázka č. 6 se zaměřuje na „*Hodnocení spolupráce s edukátorem, úroveň rozborů výstupů a metodického vedení, vhodnost a odborné podání zpětných informací a umožňování samostatné a tvůrčí činnosti.*“

Podle grafu 81 % studentů hodnotilo tuto spolupráci čtyřmi body, což znamená, že ji považovali za vynikající. Dalších 11 % studentů ohodnotilo otázku třemi body, což je stále velmi dobré hodnocení. Dva body udělilo 6 % studentů a pouze 2 % studentů hodnotilo spolupráci jako nedostatečnou, udělující nula bodů.

Obrázek 21. Otázka č. 6 „*Hodnocení spolupráce s edukátorem, úroveň rozborů výstupů a metodického vedení, vhodnost a odborné podání zpětných informací a umožňování samostatné a tvůrčí činnosti.*“

5.4 Rozdíly mezi Osobním hodnocením praxe praktikantem a Posouzením praktikanta vedoucím edukátorem na edukační praxi

Jako hlavní rozdíly v Osobním hodnocení praxe praktikantem a Posouzením praktikanta vedoucím edukátorem na edukační praxi si musíme uvést nejprve v obsahu formulářů, které studenti či vedoucí praxí vyplňovali.

Rozdíly jsou zřetelné a nabízejí odlišné perspektivy hodnocení praxe. Osobní hodnocení praxe praktikanta je reflexe studenta na jeho vlastní praxi a výkon. Tento dokument obsahuje šest otázek, které jsou hodnoceny na škále od 0 (nedostatečné, nekvalitní) po 4 (vynikající, bez výhrad), s možností slovního komentáře. Otázky se zaměřují na důležitost praxe, úroveň organizace, teoretickou přípravu, vlastní výkon, přínos praxe pro odborné dovednosti a spolupráce s edukátorem. Tento dotazník poskytuje subjektivní zpětnou vazbu od praktikanta a může být užitečná pro další zlepšení praxe na fakultě.

Na druhé straně, Posouzení praktikanta vedoucím edukátorem provádí vedoucí edukátor, který vyplňuje dokument obsahující 21 otázek s odpověďmi ANO/NE. Tyto otázky hodnotí různé aspekty praxe, jako jsou cíle, prezentace učiva, motivace, atmosféra, komunikace, zapojení svěřenců, zpětná vazba, kázeň, bezpečnost, tvořivost, odpovědnost a přínos praktikanta pro instituci. Výsledky tohoto hodnocení, včetně poznámek a doporučení, slouží k celkovému hodnocení a udělení zápočtu.

Celkově je posouzení vedoucím edukátorem objektivní hodnocení výkonu praktikanta, zatímco osobní hodnocení praktikantem je subjektivní reflexe jeho zkušeností a přínosu praxe.

Otázka 5 a 6 získaly hodnocení od praktikantů (většinou 4 body), což naznačuje, že praktikanti považovali svůj výkon v těchto oblastech za velmi dobrý. Otázka č. 3 měla nejnižší bodové ohodnocení od praktikantů. V otázkách, kde praktikanti hodnotili sami sebe velmi vysoko (např. otázky 5 a 6), edukátoři mohli poskytnout rozdílné hodnocení, pokud jejich pozorování neodpovídala sebehodnocení praktikantů. V otázkách, kde byla výrazná disparita mezi muži a ženami, hodnocení edukátorem mohlo být přísnější nebo odlišné od sebehodnocení praktikantů kvůli různé úrovni očekávání nebo výkonu zaznamenaného během praxe.

Výsledkem výzkumného šetření bylo zjištění, že praktikanti projevovali větší míru kritičnosti vůči sobě navzájem než vedoucí edukátoři praxí. Toto zjištění však není možné objektivně porovnat na základě dalších otázek v dotaznících, které se zaměřovaly na jiné aspekty.

5.5 Limity práce

V této bakalářské práci je důležité zmínit několik faktorů, které mohou ovlivnit interpretaci výsledků, tedy limity této studie. Hlavním omezením této práce je malý vzorek respondentů, který čítá pouze 47 osob, což by mohlo zpochybnit obecnou platnost získaných výsledků.

Dalším omezením může být omezený výběr formulářů, které byly zahrnuty do analýzy. Pouze 47 z několika stovek formulářů mělo kompletní a platné údaje nezbytné pro tuto bakalářskou práci, to může ovlivnit, jak přesně data zobrazují celkovou skupinu respondentů.

Vedoucí edukátoři posuzují výkon praktikantů na základě objektivních kritérií, zatímco hodnocení, které praktikanti dávají sami sobě, je jejich subjektivním pohledem na vlastní zkušenosti a přínos z praxe. Otázky v obou dotaznících jsou rozdílné, což může vést ke zkreslení při porovnávání výsledků.

Omezení spočívající v použití pouze dotazníkové metody může přispět k drobným variacím v odpovědích, které mohou být determinovány subjektivními vnímáními a momentálními emocemi respondentů v průběhu let 2018-2019.

Vzhledem k uvedeným limitům této bakalářské práce je klíčové, aby interpretace výsledků probíhala s rozvahou a důkladností.

6 ZÁVĚRY

V bakalářské práci jsem se zaměřila na analýzu průběhu pedagogické praxe studentů Fakulty tělesné kultury. Cílem bylo získat hlubší porozumění praktickým zkušenostem studentů a jejich úspěšnosti při aplikaci teoretických znalostí v reálném prostředí. Výzkum zahrnoval široké spektrum aspektů, které ovlivňují průběh pedagogické praxe a výsledky studentů.

Jedním z hlavních závěrů mého výzkumu bylo, že studenti Fakulty tělesné kultury, kteří absolvovali praxi ve sportovních klubech, konkrétně se jednalo o 70 % studentů, výrazně zlepšili své praktické dovednosti. Tato volba byla přirozená díky jejich sportovnímu zaměření a předchozím zkušenostem, což jim umožnilo aplikovat své teoretické znalosti v reálném prostředí.

Druhým důležitým závěrem bylo zjištění rozdílů mezi pohlavími v úspěšnosti praxe. 38 % žen v průměru dosahovaly vyšší úspěšnosti než muži, a to 62 %, zejména v oblastech aplikace teoretických znalostí a diagnostických činností. Tento rozdíl může být vysvětlen různými přístupy k výuce a větší motivací žen ke komplexnímu zapojení do pedagogické praxe.

Dalším zjištěním této práce bylo, že zhruba 47 % studentů splnila svou praxi podle vedoucích edukátorů na 100 %. Analýza také odhalila specifické oblasti s nižší úspěšností konkrétně jen 77 %, jako je aplikace teoretických znalostí v praxi a zapojení svěřenců do diagnostických činností, zde se jedná pouze o 49% úspěšnosti, či zajišťování tepové frekvence jako míry zatížení, 64% úspěšnosti studentů. Tato zjištění naznačují potřebu dalšího zdokonalení v metodách výuky a podpoře studentů v těchto klíčových oblastech. V některých otázkách, jako je otázka 6, byla úspěšnost hodnocená edukátorem pro ženy 100 %, zatímco pro muže jen 69 %, což naznačuje výrazný rozdíl v hodnocení podle pohlaví. V otázce 7 edukátoři hodnotili muže lépe než ženy (100 % oproti 89 %).

Další závěr se týkal osobního hodnocení studentů ohledně jejich praxe. Většina studentů hodnotila svou praxi pozitivně, konkrétně ale jen 46 % vyhodnotilo svou praxi více jak 80 %, zdůrazňující význam zlepšení komunikačních dovedností a přístupu k výuce. Tento aspekt potvrzuje důležitost osobního rozvoje a sebereflexe během studia. Osobní reflexe praktikantů na absolvovanou praxi odhalila, že studenti hodnotili tuto zkušenost jako přínosnou, 49 %, pro jejich profesní rozvoj, i přes některé uvedené nedostatky v teoretické

a metodické přípravě. Byly zjištěny minimální rozdíly v úspěšnosti mezi mužskými a ženskými praktikanty, přičemž ženy dosahovaly mírně vyšších výsledků v některých oblastech. Závěr studie naznačuje rozdílné perspektivy při hodnocení praxe praktikantů a posouzení vedoucími edukátory. Praktikanti hodnotí svůj vlastní výkon subjektivně, zatímco vedoucí edukátoři se řídí objektivními kritérii. Tento rozdíl může vést k situacím, kdy praktikanti vnímají svůj výkon pozitivněji, než je objektivní realita podle vedoucích edukátorů. Důkladné zohlednění těchto rozdílů je klíčové pro správnou interpretaci výsledků hodnocení a pro případné úpravy praxe s cílem zlepšit její efektivitu a hodnotu pro všechny zúčastněné strany.

Na základě získaných závěrů jsou doporučení pro budoucnost jasná. Je nutné posílit praktické dovednosti studentů v oblastech s nižší úspěšností, systematicky podporovat zapojení žen v pedagogické praxi a kontinuálně vyhodnocovat výsledky a hodnocení pro další zlepšení kvality výuky. Tato doporučení jsou klíčová pro další rozvoj studijního programu a zajištění efektivní přípravy budoucích pedagogů v oblasti sportu a tělesné kultury.

7 SOUHRN

Tato bakalářská práce se soustředila na analýzu aktivit praktikantů během jejich povinné pedagogické praxe v rámci bakalářského studia, se zaměřením na trenérské a volnočasové činnosti. Cílem práce bylo zkoumat různé aspekty tohoto procesu, včetně analýzy prostředí, ve kterém praxe probíhá, hodnocení praktikantů ze strany vedoucích edukátorů a osobního hodnocení praktikantů ohledně jejich vlastní činnosti. Výzkum se zaměřil na identifikaci rozdílů mezi sebeposouzením praktikantů a hodnocením jejich výkonu vedoucími edukátory.

Při sběru dat jsem využila dotazníkovou metodu, konkrétně jsem se zaměřila na analýzu dokumentů. Dokumenty získané z let 2018-2019 zahrnovaly hodnotící formuláře praxe studentů, konkrétně 47 praktikantů z Fakulty tělesné kultury Univerzity Palackého v Olomouci. Data byla podrobena statistickému zpracování a výsledky byly prezentovány formou grafů a tabulek, které byly vytvořeny v programech Microsoft Excel a Word. Největší část studentů, konkrétně 70 %, absolvovala praxi ve sportovních klubech. Většina z nich hodnotila svou praxi pozitivně, přičemž 46 % studentů ji ohodnotilo na více než 80 %. Podle vedoucích edukátorů však 47 % studentů splnilo svou praxi na 100 %. To ukazuje, že studenti byli ve svém sebehodnocení přísnější než vedoucí edukátoři. Analýza také odhalila oblasti s nižší úspěšností, jako je aplikace teoretických znalostí v praxi (77 %) a zapojení svěřenců do diagnostických činností (49 %).

Tato práce přinesla ucelený pohled na pedagogickou praxi studentů tělesné kultury s důrazem na trenérské a volnočasové aktivity. Zjištěné výsledky mohou sloužit k optimalizaci praxe a přípravy budoucích pedagogů, aby byla efektivnější a lépe přizpůsobena potřebám studentů. Závěry práce také zdůrazňují význam pravidelného hodnocení a poskytování zpětné vazby, které jsou klíčové pro profesní růst a zkvalitňování výukových metod.

8 SUMMARY

This bachelor's thesis focused on analyzing the activities of interns during their mandatory teaching practice as part of their bachelor's studies, with an emphasis on coaching and leisure activities. The aim of the thesis was to examine various aspects of this process, including the analysis of the environment in which the practice takes place, the evaluation of interns by their supervising educators, and the interns' personal assessment of their own activities. The research aimed to identify differences between the interns' self-assessment and the evaluation of their performance by the supervising educators.

Data collection was conducted using a questionnaire method, specifically focusing on document analysis. The documents obtained from the years 2018-2019 included evaluation forms of student internships, specifically from 47 interns at the Faculty of Physical Culture at Palacký University in Olomouc. The data were subjected to statistical processing, and the results were presented in the form of graphs and tables, created using Microsoft Excel and Word. The largest portion of students, specifically 70 %, completed their practice in sports clubs. Most of them evaluated their practice positively, with 46 % rating their practice above 80 %. However, according to the supervising educators, 47 % of the students fulfilled their practice at 100 %. This indicates that students were more critical in their self-assessment than the supervising educators were in their evaluation. The analysis also revealed areas with lower success rates, such as the application of theoretical knowledge in practice (77 %) and involving their charges in diagnostic activities (49 %).

This thesis provided a comprehensive view of the teaching practice of physical culture students with an emphasis on coaching and leisure activities. The findings can be used to optimize practice and the preparation of future educators to be more effective and better tailored to the needs of the students. The conclusions of the thesis also highlight the importance of regular evaluation and feedback, which are crucial for professional growth and the improvement of teaching methods.

9 REFERENČNÍ SEZNAM

- Bílá kniha o sportu (2007), Lucemburk: Úřad pro úřední tisky Evropských společenství.
- Bozovic, R. R. (2008). *Free time, play and game*. Sociologija, 50(1), 97-109. <https://doi.org/10.2298/SOC0801097B>
- de Moraes, C. S., Lima, C. J. R., & Magalhaes, C. D. S. (2017). *Initial teachers' training, pedagogy and didactics in a dialogical perspective*. Revista on line de Política e Gestão Educacional, 21(2), 563-574. <https://doi.org/10.22633/rpge.v21.n2.2017.9740>
- Disman, M. (2011). *Jak se vyrábí sociologická znalost*. Karolinum.
- Dovalil, J. (2008). *Lexikon sportovního tréninku*. Karolinum.
- Grupe, O., & Kruger, M. (1994). *Sport pedagogy-The anthropological approach*. Sport Science Review, 3(1), 18-27. <https://doi.org/10.1515/9783110280306-004>
- Haník, Z. (2014). *Volejbal: učebnice pro trenéry mládeže*. Mladá fronta.
- Hartl, P. (2000). Hartlová, H.: *Psychologický slovník*. Praha: Portál s.r.o.
- Hendl, J. (2008). *Kvalitativní výzkum: základní teorie, metody a aplikace*. Portál s.r.o.
- MŠMT, Č. (2001). *Národní program rozvoje vzdělávání v České republice: Bílá kniha*. Praha: Tauris.
- Jansa, P., Jůva, V., Kocourek, J., Svozil, Z., Kovář, K. (2012). *Pedagogika sportu*. Karolinum.
- Kaplánek, M. (2017). *Volný čas a jeho význam ve výchově*. Portál s.r.o.
- Klapal, V., (2006). *Pedagogická praxe*. Olomouc, Česká republika.
- Klaus, G., & Buhr, M., (1985). *Filozofický slovník*. Praha, Česká republika.

- Klimesš, L. (1983). *Slovník cizích slov* (2. upr. vyd). Státní pedagogické nakladatelství.
- Pávková, J. a kol. (1999). *Pedagogika volného času*. Portál s.r.o.
- Podlahová, L. (2002). *Ze studenta učitelem: student-praktikant-začínající učitel*. Univerzita Palackého.
- Perič, T., & Dovalil, J. (2010). *Sportovní trénink*. (1. vydání.) Praha: Grada, 160.
- Průcha, J., Walterová, E., & Mareš, J., (1995). *Pedagogický slovník*. Praha, Česká republika.
- Průcha, J., Walterová, E., & Mareš, J. (2001). *Pedagogický slovník*. Praha: Portál s.r.o.
- Tilinger, P., Fialová, L., Kovář, K., Lejčarová, A., Perič, T., & Suchý, J. (2006). *Průvodce pedagogickými praxemi v tělesné výchově a sportu*. Univerzita Karlova, Karolinum.

10 PŘÍLOHY

Příloha č. 1 Písemná příprava

Příloha č 2. Posouzení praktikanta na edukační praxi

Příloha č 3. Osobní hodnocení praxe

Příloha č.4 Výkaz edukační praxe

10.1 Příloha č. 1 Písemná příprava

P Í S E M N Á P Ř Í P R A V A na edukační jednotku (EJ)

Vyučuje:

Instituce:

(řídí EJ)

Datum:

Počet edukantů:

Věk edukantů

Cíle edukační jednotky:

vzdělávací:

výchovný:

zdravotní:

Materiální zajištění:

Čas min	Obsah	Poznámky
	Úvodní a průpravná část:	<ul style="list-style-type: none"> - metodické - organizační - doplňující údaje typické chyby přesuny, nástupy
	Hlavní část:	kritická místa náčrtky postavení edukátora...
	Závěrečná část:	

Zhodnocení průběhu edukační jednotky (plnění cílů a úkolů, nedostatky u svěřenců (kázeň, úbory, přestupky), Připomínky vedoucího edukátora, vyvození závěrů pro další práci...

10.2 Příloha č. 2 Posouzení praktikanta na edukační praxi

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI
FAKULTA TĚLESNÉ KULTURY
katedra společenských věd v kinantropologii
POSOUZENÍ PRAKTIKANTA NA EDUKAČNÍ PRAXI¹

Jméno a příjmení praktikanta:	Stud. obor ročník:
Instituce (klub, oddíl...):	Termín praxe:
Vedoucí edukátor:	Roků praxe edukátora:
Průměrný věk svěřenců:	jen CH; jen D; CH+D
Poznámka:	

Označ X

Charakteristické znaky činnosti praktikanta	NO	NE	Poznámky
1. Vytyčuje a zhodnocuje přesné a konkrétní cíle			
2. Vhodně a odborně prezentuje učivo			
3. Motivuje svěřence			
4. Navozuje vhodnou pracovní atmosféru			
5. Navozuje odpovídající komunikaci se svěřenci			
6. Zařazuje teoretické poznatky			
7. Zapojuje efektivně svěřence do činnosti			
8. Zapojuje svěřence do diagnostické činnosti			
9. Uplatňuje zpětné informace (korekce)			
10. Využívá názorné materiály, didaktickou techniku...			
11. Využívá pochval			
12. Udržuje přiměřenou a adekvátní kázeň			
13. Zajišťuje bezpečnost a dopomoc			
14. Zajišťuje míru zatížení tepovou frekvencí			
15. Vhodně zařazuje relaxační, uvolňovací činnost			
16. Umožňuje svěřencům tvůrčí, samostatnou činnost			
17. Je tvůrčí osobností, flexibilně reaguje na situace...			
18. Je důsledný a odpovědný			

¹ Vyplňuje vedoucí edukátor. Hodnocení se týká celého působení praktikanta na pedagogické praxi.

19. Je odborně způsobilý pro vykonávanou činnost			
20. Má výchovné předpoklady pro pedagogické působení			
21. Působení praktikanta bylo přínosem pro instituci			

10.3 Příloha č. 3 Osobní hodnocení praxe

Osobní hodnocení praxe

Univerzita Palackého v Olomouci - Fakulta tělesné kultury

Vyplní praktikant elektronicky po absolvování celé průběžné praxe

Autor

hodnocení:

Místo praxe,

název instituce:

Jméno

edukátora:

Způsob práce a hodnocení máte popsán v sešitu "Práce s hodnocením"

V hodnocení využijte slovní vyjádření s respektováním charakteru a zaměření praxe i "bodové" hodnocení (0 - Nedostatečné, nekvalitní; 1 - Slabé, ještě dostatečné; 2 - Průměrné, dostatečné; 3 - Kvalitní, přiměřené; 4 - Vynikající, bez výhrad).

Body

0-4

Hodnocení potřebnosti průběžné praxe. Váha praxe v profilu absolventa Vašeho studijního programu. Dostatečný či nedostatečný rozsah praxe...

Úroveň a kvalita vstupů a výstupů předmětu na fakultě. Informovanost a způsob organizace praxe, možnost provést praxi dle osobního, individuálního zaměření...

Hodnocení teoretické a metodické připravenosti v dosavadní přípravě na fakultě. Teoretická připravenost na vedení edukačního procesu. Největší nedostatky, klady...

Hodnocení vlastního výkonu na pedagogické praxi. Mé přednosti a nedostatky ve vedení edukačního procesu...

Přínos praxe pro zvýšení "praktické" odbornosti, rozšíření rejstříku možných praktických postupů, metod, způsobu řešení...

Hodnocení spolupráce s Vaším edukátorem. Úroveň rozborů výstupů, metodického vedení. Vhodné a odborně podané zpětné informace, umožňování samostatné a tvůrčí činnosti...

Hodnocení spolupráce se svými svěřenci. Navození vhodné motivace, komunikace, pracovní atmosféry. Úroveň svěřenců, udržení odpovídající kázně...

Celkové hodnocení praxe a Vaše specifika. Spolupráce, iniciativa a zájem autora hodnocení o kvalitní nebo pouze formální provedení praxe. Motivace k vyhledávání dalších možností praxe...

Další poznámky,
doplňky
hodnotitele:

Otázky k
vedoucímu
praxe:

Vaše poznámky k
tomuto způsobu
hodnocení praxe

Hodnocení celkem body:

Body celkem

0

Součet bodů je automaticky nastaven!

Celková "klasifikace předmětu":

Nevyhověl

Klasifikace je automaticky nastavena podle celkového počtu bodů!

Datum:

Podpis:

10.4 Příloha č. 4 Výkaz edukační praxe

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI
FAKULTA TĚLESNÉ KULTURY

VÝKAZ EDUKAČNÍ PRAXE

Vyplní praktikant. Evidenci potvrzuje vedoucí edukátor.

Jméno, příjmení:

Stud.

obor:

Ročník:

Adresa instituce:

Název předmětu:

Zkratka

Datum

předmětu:

praxe:

Přehled náslechlů (N)

Počet	Datum	Název skupiny, hlavní charakteristika náplně edukační jednotky*	Místo (bazén, hala...)
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			

Přehled výstupů (V)

Počet	Datum	Název skupiny, hlavní charakteristika náplně edukační jednotky*	Místo (bazén, hala...)
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			

Počet	Datum	Název skupiny, hlavní charakteristika náplně edukační jednotky*	Místo (bazén, hala...)
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			
21.			
22.			
23.			
24.			
25.			
26.			
27.			
28.			
29.			
30.			
31.			
32.			
33.			
34.			
35.			
36.			
37.			
38.			
39.			
40.			
41.			
42.			
43.			
44.			
45.			
46.			
47.			
48.			
49.			
50.			
51.			
52.			
53.			
54.			

Počet	Datum	Název skupiny, hlavní charakteristika náplně edukační jednotky*	Místo (bazén, hala...)
55.			
56.			
57.			
58.			
59.			
60.			

Praktikant celkem absolvoval:

Počet následů:

Počet výstupů: *S evidencí souhlasí:*
podpis vedoucího edukátora

Razítko

* Příklad: Dorostenci, volejbal, nácvik herních činností na sobotní zápas